

Tình Ý Lâu Dài

Contents

Tình Ý Lâu Dài	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40

Tình Ý Lâu Dài

Giới thiệu

Edit: Đường Lâm Thể loại: Niên hạ công(Tổng tài), đại thúc thụ (MB), giao dịch tình - tiền, có H, HE. (Cái ảnh bìa k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-y-lau-dai>

1. Chương 1

Edit: Đường Lâm

Diêm Danh rút điều thuốc cuối cùng có trong người, cầm hộp thuốc lá vuốt vuốt, vừa định ném vào trong sọt rác.

Suy nghĩ một chút vẫn là châm lửa hút.

Xoa xoa chà xát cái móng.

Nhìn cái phòng sơn nền trắng trước mặt còn viết chữ Thảo to dùng bằng bút lông, hừ lạnh một tiếng.

Cái hừ lạnh có rất nhiều ý nghĩa, nhưng tuyệt đối không phải xem thường.

Tìm trong áo khoác lấy ra một cái bút, hơi cong đầu gối chậm rãi viết lên.

Viết xong sau quay đầu lại hướng WC.

Mở cửa, sau đó sửa sang lại bộ âu phục, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra đi ra khỏi WC của khách sạn.

Từ tối hôm nay Diêm Danh sẽ chính thức nghỉ việc, hoàn toàn rời khỏi thế giới xa hoa trụy lạc này.

Bởi vì Diêm Danh biết mình già rồi.

Già không đủ tư cách dung nhập bên trong thế giới này.....

Nặng nề mở cửa kính, không biết tại sao mà tay đẩy cửa hôm nay cảm giác thật nặng nề.

Diêm Danh lên lực tay, ngực chống đỡ mới có thể hé ra cánh cửa.

Một trận gió lạnh phả vào mặt khiến Diêm Danh run cầm cập.

Kéo áo khoác lên cổ nắm chặt, nhìn hai bên đường chỉ chút toàn là quán bar phòng trà.

Trước cửa quán rộn ràng một đám người, những người kia cùng mình giống nhau nhưng đã là chuyện của quá khứ.

Từng khuôn mặt ánh mắt say mê khiến nội tâm Diêm Danh một trận rung động.

Nhớ lại những năm tháng ấy khiến hai chân y phát run, đứng không nổi.

Tận lực tránh gió đi mấy bước, tìm tới xe của mình.

Tuy rằng ngày mai nó sẽ là của người khác, nhưng hôm nay vẫn tính là xe của mình.

Mở cửa xe vừa định chui vào.

Đột nhiên di động vang lên.

Nhạc chuông chấn động réo không ngừng.

Chần chờ một chút, Diêm Danh cầm điện thoại di động lên.

“Alo.”.....

Đối phương ngay từ đầu đã không nói tiếng nào.

Nói vào điện thoại alo vài tiếng, cảm thấy có chút không hiểu ra sao.

Cho rằng tín hiệu không ổn định, lập tức lắc lắc di động sau đó kê lại bên tai.

“Này....”

Thời điểm Diêm Danh định cúp điện thoại, cuối cùng đối phương cũng lên tiếng.

Âm thanh thô ách, tựa hồ cổ họng không thoải mái.

“Bao nhiêu tiền.”

Diêm Danh sững sờ, không nghĩ tới mình ở WC bỏ lại số điện thoại mà nhanh như thế đã có người tìm đến.

Ngay tại nơi mình nghĩ là không có khả năng nhất.

“Tôi hỏi anh bao nhiêu tiền?!” Đối phương hiển nhiên có chút không kiên nhẫn, cũng không cần xác định điện thoại có gọi đúng số hay không.“Mặt trên viết bao thoải mái, tôi yêu cầu không cao, chỉ cần làm tôi bắn! Bao nhiêu tiền?!”

“Bắn là được?” Diêm Danh hơi nghi hoặc một chút.

“Đúng! Bắn lên người!” Thanh âm của đối phương tựa hồ có mùi rượu, xuyên qua điện thoại y còn cảm giác như mình ngửi thấy.

“Cậu đi ra đi, tôi ở cửa chờ cậu, tôi mặc áo khoác xám.” Diêm Danh nhỏ giọng nói một câu, liền cúp điện thoại.

Có lẽ.....

Có lẽ cái gì Diêm Danh cũng không tiếp tục nghĩ nữa, có người đứng cạnh.

Mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, Diêm Danh quay đầu miễn cưỡng nhíu mày.

Người đàn ông này rất được, mặc dù quần áo có hơi xộc xệch, nhưng nhìn tổng thể có thể đoán người này là nhân viên văn phòng.

Loại người này hơn nữa là có chút danh phận, dựa vào việc mình có chút tiền liền học kẻ có tiền dạo chơi hồng trần.

Diêm Danh kiểm lời chính là dựa vào dạng người như vậy, y trước giờ chưa từng áy náy.

Có điều người đàn ông này hẳn là một người có tiền.

Hắn vươn tay nắm lấy tay Diêm Danh, đi qua con đường vui vẻ.

Diêm Danh cảm thấy có gì đó không đúng, dùng tay chỉnh lại lọn tóc rối bời của nam nhân.

“Cậu vẫn nên vào trong kia chọn thì hơn, bên trong có rất nhiều người trẻ.”

Đối phương sững sờ.

Diêm Danh dời ánh mắt, không muốn nhìn vẻ mặt nam nhân lúc này.

“Bọn họ cũng bằng tuổi anh.” Âm thanh trầm thấp mê người, có lẽ bởi vì say rượu, nên nói chuyện hơi khó khăn.

Diêm Danh không biểu lộ gì, mặc cho đối phương lôi kéo đi về phía trước.

Đi tới trước một chiếc xe con, Diêm Danh mắt tròn tròn.

Đứng bên cạnh là một người đàn ông hiểu ý mở cửa xe, chính mình không hiểu chuyện gì cũng cứ như vậy mà tiến vào.

“Đi đâu?”

Diêm Danh không thể làm gì khác hơn là dịch thân thể, để nam nhân mua vui đi sau có chỗ ngồi vào.

“Đi chỗ nên đi.”

Đóng lại cửa xe, thanh âm trầm thấp vang lên.

Không biết từ đâu lấy ra một bình rượu, nam nhân lại bắt đầu uống.

Tay cầm bình rượu khẽ run.

[Lần đầu] trong đầu Diêm Danh lóe lên hai chữ này.

2. Chương 2

“Đến nhà tôi đi” Diêm Danh đúng lúc mở miệng.

Tài xế quay đầu nhìn Diêm Danh, lại quay đầu nhìn nam nhân đến mua vui.

Nam nhân gật gật đầu, rượu lại vào miệng, bắt đầu trầm mặc.

Đường đi cũng không xa lắm, mười mấy phút mà thôi.

Nếu không Diêm Danh sẽ cảm thấy lúng túng.

Diêm Danh cũng biết mình không nhất thiết phải lúng túng.
Đặc biệt là với tính chất công việc mà ngày nào cũng phải đối diện.
Đến cửa, Diêm Danh vừa mới dùng khóa mở cửa.
Sau lưng liền bị một lực đè lên, mất thăng bằng chúi đầu về phía trước.
Đau đớn ngã lên sàn nhà, nam nhân mua vui đè lên người.
Hạ thể đối phương căng cứng, đè lên người Diêm Danh mà y tưởng đang bị cái dùi cui điện dí vào người.
Lần đầu tiên, từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên Diêm Danh chưa ra giá giao dịch mà đã lao vào nhau.
Không có chuyện nâng giá vì diện mạo của đối phương.
Diêm Danh đã già, già thì không có tư cách này.
Việc này là ngày hôm qua y mới nhận ra.
Để lại phương thức liên lạc ở WC cũng là tùy hứng, cũng không có ý nghiêm túc.
Tháng sau Diêm Danh cũng rời xa cái phòng trọ đẳng cấp này, rời xa tiểu khu xa hoa.
Có lẽ sẽ tìm một căn nhà hàng hoàng chút để kinh doanh, có lẽ.....
Diêm Danh còn chưa nghĩ xa đến vậy.
Khó khăn xoay người lại, thuận lợi kéo khóa quần nam nhân xuống.....
Diêm Danh nắm chặt thắt lưng em của nam nhân, kẻ sát quần mình ma sát.
Vật cứng nóng bỏng kia khiến Diêm Danh hơi bất ngờ, đã rất lâu rồi y không cùng nam nhân chơi đùa như vậy.
Nữ nhân yêu cầu mình cũng chưa từng hưng phấn như vậy.
Có điều y vẫn nhẹ kéo khóa quần mình xuống, đem thắt lưng em của mình kẻ sát thắt lưng em của người ta ma sát.
Nam nhân mua vui có vẻ đã hơi tỉnh rượu, hơi khê nâng thân thể cúi đầu nhìn hành động của Diêm Danh.
“Cậu muốn làm đến cuối không?”
Diêm Danh cũng cứng lên, trên người nam nhân có mùi hương rất dễ chịu, hòa với mùi rượu khiến y cũng muốn say theo.
Có lẽ việc làm ở WC là việc mà 20 năm cuộc đời MB của y chưa từng nghĩ đến.
Đối với y mà nói việc làm đó khá là điên cuồng.
Sau đó đụng phải một người có thể gọi là xử nam.
Diêm Danh cười hai tiếng.
Nam nhân mua vui ngẩng đầu hiển nhiên rất không vừa lòng.
“Xin lỗi.” Hấn thẳng thắn xin lỗi như vậy khiến người nghe cảm thấy hơi khó chịu.
Đối phương nắm chặt lấy tay mình, để anh em của hai người kết hợp chặt chẽ hơn.
“Các anh hầu hạ người khác đều là như vậy? Anh muốn bọn họ ngủ hết hay sao?”
Tay đối phương rất nóng, ma sát một hồi cũng làm người Diêm Danh nóng lên.
Y hơi hơi động điều chỉnh lại tư thế nằm.
Nam nhân mua vui tăng nhanh tần suất trêu động, nhưng vẫn cứ cau mày, hiển nhiên đối với cách giải quyết dục vọng này không vừa ý.

Diêm Danh ngẩng đầu nhìn, sô pha bên cạnh đặt nửa lọ thuốc bôi trơn.

Y hơi hơi đẩy nam nhân mua vui phía trên, được ra hiệu đồng ý, y đứng dậy đi đến bên cạnh sô pha, cởi quần xuống.

Quay đầu lại nhìn nam nhân mua vui một chút, hấn trừng mắt nhìn mình chăm chăm.

Ánh mắt kia khiến Diêm Danh hơi ngượng.

Có điều y vẫn quét thuốc bôi trơn chậm rãi tiến vào hoa cúc.

Y đương nhiên không phải người mới, càng không cần phải như xử nam lần đầu khai bao đau đến chết đi sống lại.

Diêm Danh từng chút từng chút thích ứng, cúc hoa đã mềm mại ươn ướt.

Sau đó đứng lên quay lại.

Lúc bước đi, có chất lỏng theo bắp đùi chảy xuống được ánh sáng ngoài cửa chiếu vào, thậm chí còn như phát sáng.

Nam nhân mua vui nhất thời mê mẩn.

Có lẽ một ngày nào đó người kia cũng sẽ giống Diêm Danh, cũng khó nói trước bao giờ thì mình sụp đổ hoàn toàn.

Vừa nghĩ tới, Diêm Danh đã bước đến dang rộng hai chân chậm rãi ngồi lên.

Hai ngón tay nắm lấy người anh em của nam nhân, nhắm ngay cúc hoa của mình, chậm rãi lắc hông xoay tròn.

Sau đó hơi hơi hé ra miệng cúc, để chất lỏng bên trong chậm rãi chảy ra, bôi trơn quy đầu.

Hơi hơi hít sâu một cái bình tĩnh lại, chậm rãi ngồi xuống.

Người anh em của đối phương không nhỏ chút nào, khiến hoa cúc đã nghỉ ngơi mấy tháng của Diêm Danh hơi khó chịu.

Bất quá đối phương hiển nhiên là không quan tâm đến vẻ mặt của Diêm Danh, ưỡn lưng đẩy vào một nửa.

Diêm Danh một trận co giật, túm chặt lấy vai nam nhân.

“Cậu... Cậu chậm một chút, tôi không phải phụ nữ.”

Nam nhân lạnh rên một tiếng.

“Anh phải làm tôi thoải mái. Nếu không tôi sẽ không trả tiền.”

Diêm Danh không muốn tranh luận vấn đề này, y vốn là làm việc này. (Đ: Ý là làm người khác thoải mái:3)

Những lời này y cảm thấy rất dễ nghe.

Có cảm giác cầm dục, một bên nghiêm túc, một bên lại đang chơi mình.

Co rút mấy lần, nam nhân thích cảm giác này.

Hắn không nghĩ nam nhân với nam nhân còn có thể làm chuyện nam nữ với nhau.

Đơn giản chỉ có lối vào không giống nhau thôi.

Nam với nữ kết hợp không giống nhau, nhiệt độ của nữ không cao được như nam.

Vì lẽ đó thời gian kết hợp giữa nam và nam lâu hơn với nữ.

Đặc biệt là thân thể Diêm Danh, cảm xúc mềm mại khi sờ vào.

Tích cực phối hợp, điều này làm cho nam nhân hơi giật mình.

Hắn giật mình vì mình nhìn Diêm Danh mà nghĩ đến người kia, cũng giật mình vì Diêm Danh là một tên già đời.

Trong lúc ý thức hỗn loạn, hắn lơ lửng Diêm Danh nâng lên, kết thúc tư thế mặt đối mặt.

Đem y đẩy ngã lên giường, nâng một chân y lên, hướng bên trong đâm tới.

Thời điểm tiến vào, Diêm Danh mơ màng hừ nhẹ.

Ra vào mấy lần cũng quen thuộc hơn, y không rên rỉ nữa, mà thở gấp chậm rãi phối hợp.

Phối hợp với con sâu rượu đâm lung ta lung tung.

Sau lưng ồ ồ hô hấp chen lẫn vài câu nói, Diêm Danh nghe không rõ cũng không có ý định nghe rõ.

Thẳng thắn nỗ lực nghĩ đến chuyện khác dời đi sự chú ý, thuận tiện thỉnh thoảng phân tán một hồi phối hợp người đàn ông này.

Ánh sáng chiếu vào khe hở ngoài cửa, căn bản không kịp đóng lại.

3. Chương 3

Nhìn chằm chằm gáy của người đàn ông, Diêm Danh gầy gầy lọn tóc bị mồ hôi thấm ướt.

Nhẹ nhàng đứng dậy đi tới phòng tắm.

Đứng tắm vòi sen thần thờ.

Thể lực của y so với người đàn ông này không được tính là tốt, nói đến trình độ, lần đầu tiên làm với một người mà khiến y tốn sức như vậy.

Tắm rửa sạch sẽ bước ra ngoài, đèn di động sáng một cái.

Báo hiệu có một tin nhắn mới.

[Dễ chịu đến mức nào? Liên lạc lại với tôi!]

Nhìn dãy số xa lạ trên màn hình, Diêm Danh chưa có ý định trả lời.

Ngược lại tắt di động, ngồi xuống một bên giường.

Trong bóng tối nhìn người đàn ông kia, trở mình, trong miệng mơ hồ hừ lên tiếng.

Diêm Danh nghe được, là tên một người.

Cúi đầu nhẹ cười cười, lắc lắc đầu.

Y không có thói quen ngủ cùng người khác trên một cái giường.

Nếu người nọ đã là “Kim chủ”, liền miễn cưỡng y đêm nay ngủ sô pha.

Ngày hôm sau Diêm Danh tỉnh dậy đã gần đến buổi chiều, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đồng hồ sinh học thật đáng sợ.

Y mỗi khi tỉnh dậy đều là như vậy, tỉnh dậy cũng đúng lúc này đánh răng rửa mặt bắt đầu làm việc.

Vừa quay đầu cảm thấy cái cổ đau đớn, xem ra sô pha vẫn là không bằng giường.

Cảm thấy nơi bả vai có chút cứng.

Sờ một cái rút ra là một chồng tiền mặt màu hồng.

Diêm Danh biết đây là tiền mà “kim chủ” đem qua để lại cho y.

Điều khiến y kinh ngạc là, hẳn để lại cho y cũng thật nhiều tiền?!

Xoa xoa cái cổ đau đớn ngồi dậy nhìn cục tiền trong tay.....

Diêm Danh hít sâu một hơi, bắt đầu quét tước thu thập.

Một tháng sau, Diêm Danh nhìn quán bar ngay gần đường mà mình chuẩn bị bấy lâu.

Mặt sau là phòng nhỏ chừng 11m vuông, phía trước là vài phòng nhỏ cỡ vài chục mét vuông.

Diêm Danh cảm thấy thỏa mãn.

Cứ như vậy bán rượu, kiếm thêm chút chi phí sinh hoạt là được.

Yêu cầu của y rất thấp nhưng càng khiến y ngạc nhiên.

Nhớ tới cái gì, từ trong túi lấy ra điện thoại đã tắt máy hơn một tháng.

Vừa mở ra chuẩn bị gọi điện thoại

Một trận âm báo chấn động dọa Diêm Danh nhảy một cái.

Mã số xa lạ không ngừng mà lập loè....

Diêm Danh ngẩn người gọi đi.

Nghe được thanh âm của đối phương, y bỗng có cảm giác hồi hận.

Có thể vừa rồi y nên ném luôn cái di động này.

Nên quên hết quá khứ để bắt đầu cuộc sống mới thì tốt hơn.

“Cậu so với lãnh đạo quốc gia còn khó tìm hơn.” Thanh âm đối phương có chút sắc bén, tuy nhiên quen thuộc qua một tháng Diêm Danh cũng không quên được.

“Có chuyện gì sao?”

“Ha?! Có chuyện gì sao?! Không có chuyện gì tôi tìm cậu làm gì?” Đối phương hơi không kiên nhẫn.

Diêm Danh do dự kết thúc cuộc trò chuyện thiếu muối này.

Y còn có việc cần gọi điện thoại, không muốn lãng phí thời gian.

“Cậu dùng cách gì mà ngủ được với cả Tổng giám đốc tập đoàn bên khu Đông thế? Một lần như vậy cũng hơn 10 năm làm việc của cậu chứ hả!”

“Ai?” Diêm Danh khó hiểu hỏi lại.

“Ai?!” Đối phương kêu quái dị: “Hắn ta một tháng nay hầu như ngày nào cũng tìm cậu! Cậu lập tức liên lạc lại với anh ta cho tôi! Quán của tôi còn muốn yên ổn hoạt động!”

Nói xong liền cúp điện thoại, để lại Diêm Danh vẫn chưa tiêu hóa nổi câu chuyện.

Còn chưa sững sờ nổi 2 phút, lại có một cú điện thoại điện tới khiến y sợ hết hồn.

Y cảm giác mình thật sự đã già, một cú điện thoại cũng khiến y giật mình như vậy.

Tim nảy lên liên hồi.

Diêm Danh đem điện thoại di động đặt ở bên tai.

“Tôi muốn gặp anh....”

Tính chất của nghề này, không có chuyện tự động bứt ra.

Chỉ có thời điểm không ai nhớ đến không ai tìm đến, người mới chính thức là rút khỏi giới.

Diêm Danh ký ức bay về lúc đối diện một người phụ nữ vừa hút thuốc vừa cùng y nói chuyện phiếm.

Khi đó Diêm Danh 25 tuổi, không để ai vào mắt.

Tự nhiên lời này y không tin, y cũng không muốn tin.

Nàng nghĩ rằng người phụ nữ hết thời sẽ là một bà già xấu xí, tuổi già sắc suy, bảo hộ không tốt còn ôm một thân bệnh tật..

Không ai muốn mình đó cũng là chuyện thường.

Bất quá cũng là một lý do thôi.

Diêm Danh xem thường nữ nhân này, xem thường rất nhiều năm.

Diêm Danh hồi hận mở ra di động, hồi hận khi nghe âm thanh quen thuộc của người đàn ông mua vui này.

Nhưng thế giới này không có thuốc gọi là hồi hận.

Diêm Danh thở dài.

“Tôi không làm nữa, cậu tìm người khác đi.”

4. Chương 4

“Bao nhiêu tiền?”

Đối phương cố tình nghe không hiểu ý tứ của Diêm Danh.

Diêm Danh còn muốn giải thích.

“Bao nhiêu tiền anh mới nguyện ý làm?”

Tiền.....

Lại là tiền.....

Ngoài tiền ra thì Diêm Danh chỉ còn cô độc.

“Tôi ở xxx, cậu tới đi.”

Nam nhân mua vui nửa giờ sau tự mình lái xe tới, không giống lần trước.

Quần áo không giống, xe cũng không giống.

Diêm Danh đang mặc tạp dề lau quầy bar, không chú ý tới người phía sau.

Mãi đến tận cảm giác có một làn cổ xua thanh đậm tựa nước thối tới, mới quay đầu.

Ánh mắt của đối phương hiển nhiên cảm thấy Diêm Danh có chút kỳ quái.

So với Ngưu Lang (MB), ngược lại giống cậu chủ nhỏ của một tiểu quán

Trên mặt còn có chút vết bẩn.

Khiến nam nhân mua vui, một mặt chán chường, nhìn qua tựa hồ không thể khống chế được dáng vẻ (Đ: Chả hiểu đang nói cái gì:3:3)

Lần thứ nhất gặp mặt, chí ít còn phải thể. (Đ: cách hành văn của tác giả có vấn đề hay bản raw của Đ bị mất chữ vậy uhu)

Lần này căn bản là trực tiếp mặc áo ngủ choàng thêm cái áo phía ngoài rồi chạy tới.

“Cậu tìm tôi một tháng?” Diêm Danh bỏ khăn lau xuống đối mặt với nam nhân.

“Đừng nghĩ mình quan trọng!” Chả hiểu sao đối phương đột nhiên nổi giận.

Muốn xoay người đi, rồi lại ngừng lại.

Nhìn Diêm Danh, cảm thấy người đàn ông này tuy rằng tướng mạo không tệ, nhưng đã già, nếp nhăn thể hiện tuổi già đã hiện rõ.

“Người đàn ông kia được không?” Diêm Danh đành mở miệng, tránh khỏi hai người lúng túng.

Nam nhân mua vui không hiểu sao lại không muốn thừa nhận việc mình tìm người đàn ông này hơn một tháng.

Càng không muốn cứ như vậy buông tay.

Nhìn nam nhân mê man ánh mắt.

“Là anh đem người đàn ông đó đến làm thể thân.”

Nam nhân mua vui nhận ra, có điều không có định lớn tiếng nói.

Ở trước mặt người lạ nói chuyện riêng tư, không cần thiết.

“Cậu định cho tôi bao nhiêu?” Diêm Danh không muốn tiếp tục đành hỏi câu này.

Nếu đánh không được thân, hà tất để cho mình làm cho thê thảm. (Đ: Bạn này edit đoạn này thoát ý giúp Đ được k?)

Nam nhân suy nghĩ một chút, lại nhìn quán bar nhỏ này.

“Quán này lấy tên tôi, tôi phụ trách hết thầy chi tiêu...”

“Còn tôi?” Diêm Danh chỉ chỉ chính mình.

“Anh phụ trách thỏa mãn tôi.”

Giao dịch tự nhiên yên lặng mà thành lập, nam nhân xoay người đi ra ngoài.

Đi được hai bước dừng lại.

“Chúng ta ngoại trừ thân thể, không can thiệp chuyện của nhau.”

Diêm Danh gật gù.

Nhìn ô tô dần xa tầm mắt, quay lại tiếp tục công việc đang dang dở.

Giống như chưa từng có sự xuất hiện của người đàn ông ban nãy.

Nếu cửa hàng chỉ có mình Diêm Danh làm chủ, y cũng không cần thuê thêm phòng cho lãng phí tiền.

May mà ở phía sau có gian phòng nhỏ, một nửa làm nhà kho, nửa kia thả một chiếc giường đơn cùng một ngăn tủ.

Buổi chiều mới vừa rời giường liền nhận được một tin nhắn.

Diêm Danh nhìn một chút, rất hoài nghi người đàn ông này đến cùng bình thường làm sao đối nhân xử thế?

| Đi ra, làm tình |

Bốn chữ chói mắt thẳng thắn.

Diêm Danh nhìn có một loại muốn cười kích động.

Nếu như hắn có thể có một nửa đối với mình trực tiếp dùng ở đối xử người kia trên người, cũng sẽ không hiện tại còn ở cùng học sinh tiểu học đường như khó khăn giải quyết tương tự đơn phương loại vấn đề ngu ngốc này.

Mở cửa liền thấy đối phương một thân âu phục giày da đứng trước cửa.

Thẳng thắn mở cửa ra hiệu đối phương lại gần.

Diêm Danh mặc cái áo sơ mi trắng dài tay với cái quần jean rách đến độ có thể lên phố ngồi ăn xin đối diện với nam nhân mua vui.

Cái viền quần lót màu lộ ra dưới những đường rách mỏng tôn lên bờ mông căng tròn. (Đ: Chém chém:3:3)

Nam nhân mua vui cầu may, cảm thấy trang phục này rất phù hợp với nghề nghiệp của y.

Phù hợp khiến người ta cau mày.

“Uống chút gì không?” Mới vừa tìm cái ly, liền bị kéo một cái.

“Không cần, tôi không phải đến uống rượu.”

Nam nhân mua vui lột sạch Diêm Danh, một tay kéo áo tay khéo quần.

Quần áo giống như cái rế lau bị vắn nát.

Diêm Danh có chút choáng váng nhìn mình sau một giây đồng hồ chỉ còn mỗi cái quần lót.

Y hơi bất ngờ vì vẫn còn cái quần lót. (Đ: Thật sự.... lại chém TT~TT)

“Cậu thật sự là từ nhà tới đây.”

Nam nhân quả thật có nhu cầu, bởi vì một ít chuyện kích thích đến hắn, hắn mới lên cơn như thế chạy đến Diêm Danh nơi này tìm kiếm giải thoát.

Cái này cũng là giao dịch.

Diêm Danh mới vừa tỉnh ngủ, tự nhiên đầu óc vận chuyển không cấp tốc, bị nam nhân lôi kéo liền dựa vào ở trên quầy bar.

Quần lót cũng bị kéo xuống.

Ngoại trừ vừa tới nửa chén rượu, cũng không có gì để bôi trơn.

Diêm Danh nhìn nam nhân, nam nhân nhìn y.

Thở dài Diêm Danh đành phải cầm chén rượu đem ngón tay ướt át, sau đó một cước giẫm ở bên cạnh trên ghế cao chân chậm rãi ở chính mình hậu đình ra ra vào vào.

Không đến hai phút, đối phương đã hiển nhiên mất đi bất kỳ tính nhẫn nại.

Chỉ đơn giản kéo khóa quần tây của mình, mạnh mẽ chen vào.

5. Chương 5

Diêm Danh cảm thấy người đàn ông không có ý định dừng lại.

Hắn quá mức trực tiếp, trực tiếp đến mức khiến cho mình đều cảm thấy sợ hãi.

Diêm Danh lần này không nhìn nơi hai người kết hợp nữa, y chỉ có suy nghĩ quay đầu dời đi lực chú ý.

Lần đầu tiên làm tình đã khiến mặt sau của Diêm Danh đau như một thời gian dài.

Bỗng nhiên một đợt đè nén tích tụ lâu ngày khiến Diêm Danh nhúm mày

Cảm thấy cự vật chen vào tràng đạo của mình, còn nhiệt đến nóng lên, khiến Diêm Danh có một loại cảm giác xa lạ.

Trong hơn 20 năm cuộc đời MB của Diêm Danh chưa có lần nào là không trở tay được.

Người đàn ông này không giải quyết theo quy luật, nhưng mức độ chịu đựng của con người cũng có giới hạn.

Chỉ ít Diêm Danh vui mừng chính mình không phải người mới, cảm thấy may mắn mình không phải nữ nhân nhện không được sẽ phát ra tiếng rên rỉ.

Y hiện tại đang chen chúc với nhau trong quầy bar, một chân gác lên cái ghế cao bên cạnh.

Nam nhân chưa hài lòng với tư thế mở rộng này cho lắm, chính mình chủ động vươn tay nâng cái chân đang gác trên ghế của y lên.

Khiến môn y tách ra lớn hơn, để hẳn “quất” dễ hơn.

Mỗi khi đâm vào, Diêm Danh vẻ mặt đều hơi có chút biến hóa.

Nếu để ý cũng có thể thấy được nét mặt nam nhân cũng có chút thay đổi.

Diêm Danh mơ hồ nhìn danh vẽ khi dây dưa của nam nhân.

Có thể người đã từng trải sẽ cảm thấy, đặc biệt là Diêm Danh một tay già đời.

Vừa bắt đầu gặp dịp thì chơi, không cần thiết phải giả vờ như thể là lần đầu tiên khiến người khác ghê tởm.

Hiển nhiên lần thứ nhất làm tình thêm vào nam nhân uống nhiều, không kịp để Diêm Danh chân chính kiểm nghiệm kỹ thuật giường chiếu.

Ngày hôm nay hai người đều tỉnh táo.

Diêm Danh cảm giác được dương vật bên trong đang cương lớn.

Y có chút lực bất tòng tâm đỡ lấy cánh tay nam nhân, theo hẳn đỉnh vào trên dưới lay động.

Sau lưng cọ vào quầy bar có hơi đau một chút.

“Chậm một chút... Chậm một chút, cậu mỗi lần làm đều như vậy... Thật sao... A...”

“Khỏe” cái chữ này Diêm Danh có chút không nói ra được.

Đột nhiên đối phương mạnh mẽ chạm vào một điểm gồ lên trong tràng đạo của y, khiến cơ thể y căng cứng.

Theo rượu trớn, đối phương tựa hồ quất càng thêm hăng say.

Diêm Danh từ trong lòng nổi lên một loại dự cảm khó có thể diễn tả.

Thời điểm này không còn nhớ đến vết thương do ma sát vào quầy bar nữa, chỉ có thể tóm chặt lấy tay áo âu phục của nam nhân.

Không tự chủ được, nghiêng đầu tựa lên vai đối phương.

Kỹ thuật của nam nhân lúc say và lúc không uống rượu đúng là khác nhau.

Y cảm giác được nam nhân đang đưa tay vào trong áo mình xoa nắn hai đầu vú nhô lên.

Nam nhân đối với việc nắn vú đàn ông cũng có thể cứng được có chút hiểu kỳ.

Vì lẽ đó liên tục xoa nắn có bồi thêm lực.

Diêm Danh nho nhỏ thở ra một tiếng, sau đó đột nhiên nắm lấy tay của người đàn ông.

“Đừng như vậy... Chúng ta không phải loại quan hệ này... Cậu...”

Đúng, không phải loại quan hệ mà cần thiết lấy lòng nhau, không cần có quan hệ ân ái thân thiết, chỉ đơn giản là giúp nhau thỏa mãn, lấy tiền đổi lấy thỏa mãn.

Nam nhân sưng sờ, vẫn là thả tay xuống, nắm lấy cái eo không mấy thịt của Diêm Danh, tiếp tục chuyển động.

Mãnh liệt đưa đẩy, còn có thể cảm giác được toàn bộ quầy bar làm bằng gỗ của chuyển động theo.

Mặt trên bày mấy ly rượu cũng theo lay động không ngừng mà va chạm phát ra âm thanh.

Đột nhiên một cái ly rơi xuống, vỡ tan.

Diêm Danh giật mình mở mắt, phát hiện toàn bộ cơ thể mình dựa vào ngực nam nhân.

Miễn cưỡng nâng tay tạo khoảng cách giữa hai người, phát hiện nam nhân sắc mặt cũng tràn ngập tình dục.

Có điều ánh mắt kia trước sau là lạnh lẽo, lạnh lẽo bắt đầu, cũng sẽ lạnh lẽo kết thúc.

Diêm Danh cũng không muốn để tâm mấy chuyện này.

Y thừa nhận thời điểm nam nhân rút ra thật trống rỗng, phía sau thật cô đơn.

Nam nhân quả nhiên hơi khác thường, cảm giác được Diêm Danh biến hóa.

Lại mạnh mẽ đẩy vào rồi vội vã, bắt chấp rút ra.

Mấy lần như vậy khiến Diêm Danh sượng đến tối tăm mặt mũi, trong cơ thể một dòng nước nóng vọt vào.

Sau đó hết thấy đều bất động.

Lúc này Diêm Danh mới liếc mắt nhìn hạ thể.

Không cần mình tự xử, lần này chơi cũng đạt đến cao trào, quần áo trang trọng kia bị y bắn lên có phần chói mắt.

Sau đó là nam nhân không hề có một tiếng động chậm rãi rút ra.

Lúc rút ra cũng làm cho Diêm Danh thực tại lại khô nóng một cái.

Nhìn âu phục bị vấy bẩn, Diêm Danh cảm thấy có một loại cao trào cảm là rất lâu chưa từng có.

“Muốn uống nước không?”

Nam nhân lúc này nhìn chiếc đồng hồ trên tay.

“Tôi còn có một hội nghị thường kỳ.”

6. Chương 6

Quách Hiểu Văn cầm tờ báo trên tay cẩn thận gõ cửa.

Mở cửa là một nam nhân gầy gò, khéo mắt có chút nếp nhăn.

Nhìn nhìn mặt trời có hơi chói mắt, đưa một tay lên che.

“Tôi... Tôi tới xin việc.”

Diêm Danh nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lại nhìn thiếu niên trẻ tuổi trước mặt, nghiêng người cho đối phương tiến vào quầy bar.

Mùi rượu với thuốc của ngày hôm qua vẫn còn quanh quẩn trong quán.

Mùi nồng đậm khiến thiếu niên có vẻ hơi khó chịu.

“Chỗ tôi tiền lương không được cao cho lắm, chỉ làm cuối tuần, bao ăn ở, có thể không?”

Thiếu niên căng thẳng gật gù.

Cậu hiện tại đang học đại học, công việc này sẽ không ảnh hưởng học tập.

Diêm Danh nhìn thiếu niên đáng người cũng không được xem là chuẩn, tuy nhiên cũng ưa nhìn.

Đứa nhỏ đại khái là một sinh viên nghèo, trên người có cái balo khá nổi bật, tìm một công việc quả không dễ gì.

Nếu như cậu làm rất tốt, Diêm Danh sẽ suy nghĩ việc giúp cậu.

Mấy tháng nay nam nhân đến quán Diêm Danh có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Toàn thời gian là nhấn tin vào di động cho Diêm Danh, đến khách sạn giải quyết.

Hai người không có nói chuyện nhiều.

Có thể nói hết thấy đều là nam nhân muốn sinh hoạt.

Hắn ban ngày thì ở cạnh người kia của hắn, buổi tối dưới ánh đèn tối tăm Diêm Danh sẽ biến thành người kia.

Hắn phát hiện càng ngày Diêm Danh cùng người kia có nhiều điểm giống nhau.

Không chỉ là tuổi, còn có thân hình, da dẻ như thể trắng nõn.

Loại kia lạnh nhạt cảm giác, nói chuyện thờ ơ - thái độ.

Thậm chí.....

Nam nhân trong đầu có chút hỗn loạn.

Hắn không tại sao mình lại so sánh, đến cùng là lấy người kia so sánh với Diêm Danh hay là đem Diêm Danh so sánh với làm người kia.

Ngày đó say rượu dự định thông báo nhưng tình cờ gặp Diêm Danh sau.

Liên như vậy một ngày một ngày trôi qua.

Thông báo nuốt ở trong bụng càng ngày càng sâu, từ đầu đến cuối không có đối với người kia mở miệng nói ra.

Thời điểm bước vào quán bar của Diêm Danh.

Nam nhân không muốn trực tiếp làm tình.

Lần này hắn muốn uống chút rượu hoặc cái gì, sau đó cùng Diêm Danh nói chuyện phiếm.

Chỉ ít nói cho y biết tên của mình...

Đồng dạng, Diêm Danh cuối tuần chỉ phụ trách điều rượu với tính tiền.

Quách Hiểu Văn đương nhiên là người phục vụ.

Về phần tại sao vốn là quán bar thanh tĩnh giờ lại đông trập người.

E rằng ngoại trừ Quách Hiểu Văn, tất cả mọi người đều rõ ràng.

Có thể người trong cuộc vẫn là chỉ ngây ngốc khó khăn đến bận rộn đi, cười híp mắt khiến đám con gái kích động muốn lao đến cạp một cái.

“Lại đây.” Diêm Danh kêu một tiếng.

Quách Hiểu Văn thả khay đựng vài chén rượu xuống ngoan ngoãn đi qua quầy bar.

“Ông chủ, ha ha.” Nhìn xem hai lỗ tai như dài ra.

Diêm Danh từ bên dưới quầy bar lấy ra hộp cơm nóng hổi đưa cho Quách Hiểu Văn.

Quách Hiểu Văn oa a một tiếng nắm lấy hộp cơm mở ra tay nhét vào trong miệng một cái.

Dáng vẻ hạnh phúc vừa rồi đều thu hết vào mắt đám con gái xung quanh.

“Nửa giờ, thời gian nghỉ ăn cơm.” Thuận tiện đưa tay lau mồ hôi trên trán Quách Hiểu Văn.

Dư quang nhìn thấy nam nhân mua vui đứng ở cửa.

Diêm Danh cảm thấy kỳ lạ sao nam nhân lại đến quán y giờ này.

Tuy rằng quán là lấy tên y, hữu danh vô thực, chân chính chủ quán bar có lẽ mọi người vẫn chưa từng gặp qua.

Nam nhân vẻ mặt khó chịu, có điều vẫn ngồi nơi quầy bar.

“Còn hai giờ nữa mới đóng cửa.”

“Tôi biết.”

“VẬY CẬU CHỜ MỘT CHÚT.” Diêm Danh vẫn vật, thời điểm không có khách, y sẽ lau ly rượu, lau thật sạch sẽ như mới, tổng cộng có mười mấy hai mươi ly rượu, y có thể lau mấy tiếng đồng hồ.

Hơi mở cửa bên trong ra, hình dáng Quách Hiểu Văn ăn như hùm như sói rơi vào trong mắt nam nhân.

Hắn không biết từ khi nào trong quán lại có một nam nhân này.

Dáng dấp kia không biết tại sao, nam nhân không thích.

Diêm Danh nhìn thấy ánh mắt nam nhân, quay đầu.

“Cuối tuần một mình làm không hết nên tuyển người.”

Chờ Quách Hiểu Văn đi ra, Diêm Danh vẫy tay để cậu lại đây.

“Đây là ông chủ quán bar này...”

“Trương Văn Xuyên.” nam nhân mua vui nói.

Đồng thời Diêm Danh rốt cuộc biết thân thế của người phát sinh quan hệ với mình thật sự là tổng giám đốc của một xí nghiệp lớn.

7. Chương 7

Trương Văn Xuyên sau khi nói ra tên của mình, liền không tiếp tục mở miệng.

Quách Hiểu Văn cũng là tiểu tử ngốc không hiểu được cách khéo léo đưa đẩy nhằm phá vỡ cục diện bế tắc.

Diêm Danh nhìn ra được, lúc này Trương Văn Xuyên cho người ta một loại cảm giác áp bách cường đại, khiến Quách Hiểu Văn cực kì lúng túng.

“Ra ngoài đi”

Diêm Danh mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc.

Trước người Trương Văn Xuyên nhẹ thả một ly rượu, rót một chút Whisky, đang chuẩn bị thêm đá, lại bị đối phương cự tuyệt.

Một ngụm lại một ngụm rượu bị nuốt xuống, đối phương sắc mặt không đổi.

Diêm Danh có chút sững sờ nhìn ly rượu rỗng, bình rượu trong tay cái bình đứt khoát bị cướp đi, muốn rót đầy ly.

“”Uống quá nhiều không tốt cho thân thể, Trương tiên sinh“”

Ba chữ Trương tiên sinh khiến Trương Văn Xuyên thấy phi thường chói tai.

Hắn lại uống một hơi nửa ly.

“Quan hệ của chúng ta chưa thân thiết đến mức khiến anh quan tâm thân thể của tôi.”

“Mâu thuẫn với người kia?”

Diêm Danh đương nhiên sẽ không bị Trương Văn Xuyên kích thích, một bên sát ly rượu tản mát trên quầy bar, một bên ra hiệu Quách Hiểu Văn bưng tới cái ly mới.

Có vấn đề?

Trương Văn Xuyên muốn cười, lúc đầu tình huống kia vốn không phải vấn đề, vấn đề là sự bối rối của hắn mấy tháng sau khi gặp Diêm Danh, mặc dù vấn đề cũ đã giải quyết trên người y.

Nhưng vấn đề mới lại xông ra.

Khiến Trương Văn Xuyên có chút trở tay không kịp.

Thấy Trương Văn Xuyên không nói lời nào chậm rãi uống rượu, Diêm Danh ngừng công việc trên tay.

“Cậu có tâm sự?”

“Tôi nói giữa chúng ta ngoại trừ quan hệ thể xác, cái gì cũng không cần thiết.”

Uống xong đứng người lên, liếc nhìn Diêm Danh.

Không lộ cảm xúc gì, ánh mắt cũng lấp lóe khiến cho người ta thấy không rõ lắm.

“Vậy được rồi, xong việc tôi gọi cho cậu.”

“Tôi ở khách sạn chờ anh.” Nói xong trực tiếp đi khỏi quán bar.

Phía sau Diêm Danh chờ Trương Văn Xuyên lái xe rời đi, mới đem ánh mắt chuyển về.

Vừa vặn đối diện với ánh mắt Quách Hiểu Văn đang ngắm người tại góc tường hướng về phía mình.

Mặc dù là lúc tan làm, Quách Hiểu Văn vẫn là nghiêm túc quét dọn sàn, thỉnh thoảng nhìn Diêm Danh một chút.

Diêm Danh tự nhiên cảm giác được ánh mắt của Quách Hiểu Văn.

Lau xong cái ly cuối cùng, dứt khoát ngẩng đầu nhìn hắn.

Thời điểm hắn đối đầu ánh mắt của y liền nghiêng đầu sang chỗ khác, thần sắc lúng túng đều lọt vào mắt Diêm Danh.

“Không cần quét dọn nữa, còn lại để cho tôi đi.”

Quách Hiểu Văn lúc này mới phản ứng được, ngẩng đầu.

“Còn một chút...”

Diêm Danh thông cảm cười cười.

Nụ cười này khiến trái tim Quách Hiểu Văn đập nhiều hơn mấy nhịp.

“Hôm nay tôi có việc, về sớm một chút ngủ đi, ngày mai cậu còn phải đi học.”

Quách Hiểu Văn sững sờ.

Qua mấy phút Quách Hiểu Văn thay xong quần áo đi ra, nhìn ông chủ sau khi cúp điện thoại đã mặc lên áo khoác.

“Là Trương Văn Xuyên sao? Ông chủ?”

Diêm Danh quay đầu lại, biểu tình lạnh nhạt nhìn không ra tâm tư.

“Cái gì?”

“Anh muốn đi gặp Trương Văn Xuyên?”

Diêm Danh gật gật đầu.

“Cậu mau trở về đi.”

Quách Hiểu Văn còn muốn nói điều gì, nhưng vẫn là không có mở miệng, mở cửa đi ra ngoài.

Gió lạnh đập vào mặt.

Đi vài bước quay đầu, Diêm Danh đã khóa cửa tiệm, nắm thật chặt cổ áo đi về hướng ngược lại.

Gian phòng trong khách sạn vẫn như cũ

Nhân viên phục vụ ở đại sảnh nhận ra Diêm Danh, không hỏi thăm, trực tiếp cho y thẻ phòng dự bị.

Thời điểm mở cửa khiến Diêm Danh cảm thấy quá sáng.

Tất cả đều rõ ràng khiến Diêm Danh không quá thích ứng.

Trương Văn Xuyên đem đem cái ghế bầy giữa phòng khách chuyển đến bên cạnh cửa sổ sát đất.

Một bên uống rượu, một bên thưởng thức cảnh đêm.

Nghe thấy động tĩnh của Diêm Danh cũng chỉ là quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại quay trở lại thưởng thức cảnh đường phố như dòng nước trong đêm.

Diêm Danh hiểu ý cái gì cũng không nói, đi vào phòng tắm.

Lúc đi ra chỉ bọc cái khăn tắm.

Lúc này Trương Văn Xuyên mới nghiêng đầu sang, mắt nhìn thẳng vào Diêm Danh.

Đưa tay vuốt thịt thừa trên bụng y, cười hai tiếng.

“Anh cũng có chút không chuyên nghiệp, nhiều thêm chút nữa lại dựa vào cái gì kiếm cơm?”

Diêm Danh nắm tay, cũng không giãy dụa, tùy tiện Trương Văn Xuyên tùy tiện xoa bóp trên bụng y.

“Tôi đã không dựa vào cái này kiếm cơm từ lâu.”

Đối phương dừng lại động tác tay.

“Tôi muốn kết thúc loại quan hệ này.”

Diêm Danh tiếp tục mở miệng, không có ý định giữ yên lặng.

“Hôm nay là một lần cuối, tôi không thu bất kỳ thứ gì, quán bar cậu có quyền xử lý, hoặc là giữ lại cho tôi.”

Nói xong quỳ xuống, dự định kéo khóa quần tây của Trương Văn Xuyên.

Vật kia ngược lại là nghe lời từ trong quần lót nhảy ra ngoài.

Diêm Danh một tay cầm lấy vật kia chuẩn bị đưa vào miệng.

Chỉ nghe thấy thanh âm mở cửa sau lưng, nường theo tiếng mở khóa từ thẻ phòng.

Đối phương mở cửa đang chuẩn bị nói chuyện, miệng mở lớn lại không phát ra được thanh âm nào.

Nhìn Trương Văn Xuyên mặt lạnh ngồi trên ghế, một nam nhân chỉ quần một cái khăn tắm quỳ trước mặt.

Nam nhân kia hướng về phía mình trên dưới dò xét.

Nhìn mình một trận xấu hổ.

Không hiểu trong lòng hốt hoảng, tranh thủ thời gian quay người né tránh.

Mới đóng cửa lại, Diêm Danh bị đẩy ra trong nháy mắt.

Trương Văn Xuyên vọt tới, mở cửa đuổi theo.

Trước trước sau sau từ trên xuống dưới vồn vện chỉ 3 giây.

Hiển nhiên khiến Diêm Danh mở rộng tầm mắt, nghĩ nghĩ dù sao cũng nhàn rồi, dứt khoát chậm rãi ung dung đi qua mở cửa.

Quả nhiên hai người còn giằng co tại cửa thang máy, đợi thang máy.

“Anh nghe tôi nói, hần chẳng qua là một MB.”

8. Chương 8

Thời điểm Trương Văn Xuyên nói, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào đối phương.

Ánh mắt kia Diêm Danh biết, là “yêu”.

Cười ngượng ngùng một tiếng, quay người đóng cửa lại.

Tính toán, quan hệ của y cùng Trương Văn Xuyên sắp được vẽ lên dấu chấm tròn.

Đối phương cũng rõ ràng, tất cả đều vui vẻ.

Mặc dù không làm gì, bắt quả Diêm Danh vẫn bán cương.

Chắc chắn là tại mị lực của nam nhân quá lớn, Diêm Danh có chút tâm phiền ý loạn.

Y suy nghĩ một chút, dù sao chỗ này cũng không cần trả tiền, vẫn là đến nhà vệ sinh đi, thuận tiện giải quyết một phát.

Ngồi trên bồn cầu bóng loáng sạch sẽ, Diêm Danh cảm thấy một tia lạnh lẽo từ môn truyền tới.

Lão nhị của y lại rụt trở về.

Xem ra ngay cả tự an ủi cũng không thuận lợi, đúng lúc mấu chốt co lại.

Cái gọi là chỗ của người khác không thể ở lâu.

Y vẫn là quay người mở cửa ra ngoài, chuẩn bị mặc quần.

“Anh định đi đâu?”

Thanh âm trầm thấp quen thuộc truyền tới khiến Diêm Danh sửng sốt, quay đầu lại nhìn con người phảng phất như chưa từng bước ra ngoài-Trương Văn xuyên, chính là người khoanh tay đứng trong đại sảnh kia.

“Cậu không phải...đuối theo y?”

Cảm thấy có chút khó tin, Diêm Danh không biết nên nói cái gì.

“Mặc kệ vấn đề của anh là gì, còn có, tôi không đồng ý kết thúc hợp đồng, tiếp tục chuyện vừa rồi a.”

Nói xong thuận tay cầm lên bình rượu trên bàn, rót đầy ly, từng ngụm uống cạn.

Nam nhân này tửu lượng khiến Diêm Danh tưởng rằng trong bình là nước.

Không đợi Diêm Danh phản ứng lại.

Trương Văn Xuyên đã rót một bình rượu vào trong bụng.

Sự việc trước cửa thang máy hiện lên rõ ràng trước mắt, một bình rượu không thể nhấn xuống.

Xoay người mở tủ lạnh, lấy ra một chai rượu khác bên trong.

Đang chuẩn bị mở ra.

Diêm Danh một tay bắt lấy bình rượu.

Trương Văn Xuyên mặt lạnh lấy ra.

Người này quả thật con mẹ nó nhiều, hỏi cũng nhiều.

Làm MB cũng thật không phù hợp.

Trương Văn Xuyên nghĩ muốn đổi người, thay một tên trẻ trung phù hợp.

Nhưng là thân thể không phải hẳn có thể điều khiển.

Nhìn thấy lão Ngưu Lang này, không biết tại sao, Trương Văn Xuyên luôn luôn có thể cương.

Hai cái chân trắng nõn thon dài lúc ẩn lúc hiện của y làm Trương Văn Xuyên tâm phiền ý loạn.

Nam nhân sắp 40 tuổi, ngay cả lông ngực hay lông chân cũng nhạt như nữ nhân.
Trương Văn Xuyên dứt khoát vung tay, lôi bình rượu qua tu mạnh.
Một tay giật khóa quần chính mình, ra hiệu Diêm Danh tiếp tục.
Nhớ lại hình ảnh trước thang máy kia... hấn phải bắn một lần mới được.
Quách Hiểu Văn lên cơn đi theo Diêm Danh vào dưới lầu khách sạn.
Ngẩn người không dám đi vào.
Do dự một hồi dự định rời đi, lại bị một người đụng cái lão đảo.
Quách Hiểu Văn cũng giật nảy mình, quay đầu qua thấy người kia sắc mặt tái xanh.
“Thật xin lỗi a.”
“Đừng đụng ta!” Người kia hét lớn một tiếng sau đó hốt hoảng tìm con đường trong tiêu cự đi về phía trước.
Một loạt động tác khiến Quách Hiểu Văn ngẩn cả người.
Cảm thấy người này âu phục giày da cao cấp mà sao tổ chất thật thấp a?
Ngay cả ba chữ khách khí cũng không thềm nói?
Nam nhân đi ba bước lại lão đảo một cái, hơn nữa còn vấp chân vào tảng đá, dùng hết sức đập lên kẻ gây họa nằm dưới đất, lại đau đến giờ chân.
Quả nhiên có chút khôi hài.
Quách Hiểu Văn tưởng rằng người bị bệnh thần kinh, cũng không dám đuổi theo.
Sững sờ nhìn đối phương rời xa tầm mắt của mình.
Vẫn là ngồi xuống, nhìn cảnh đường phố quyết định chậm rãi chờ Diêm Danh ra.
Nhìn xem đến cùng họ làm gì.

9. Chương 9

“Người luôn luôn coi thường người khác?” Diêm Danh rót cuộc mở miệng, nhưng không có động tác.
Trương Văn Xuyên cứ như vậy một lát, sau đó lại rót bình rượu vào trong bụng.
Hiển nhiên tửu lượng đệ nhất cũng chịu không nổi, Trương Văn Xuyên đành phải dựa vào tủ thờ ra.
“Cái gì?” Hơi rượu bốc lên, lỗ tai dường như cũng không tốt.
“Tôi nói cậu thật vô dụng, Trương tiên sinh.”
Diêm Danh câu nói này lên giọng, hiển nhiên Trương Văn Xuyên nghe được rõ ràng.
Trương Văn Xuyên lần này không tức giận, cười khan hai tiếng, đem vỏ chai rượu ném qua một bên.
Nhìn thực nhẹ nhàng, thế nhưng bình rượu lại bị quăng vỡ nát.
[Trương Văn xuyên... Người điên rồi...]
Nghĩ đến sáu từ cự tuyệt từ đối phương, nội tâm hấn lại một đợt đau đớn.
Một tay xoa huyệt Thái Dương, Trương Văn Xuyên khó khăn thở ra một hơi rượu.
“Anh... từng yêu ai chưa?” Lần đầu tiên, Trương Văn Xuyên không lãnh đạm như dĩ vãng, mở miệng trò chuyện với Diêm Danh.

Diêm Danh rất muốn nói chút gì.

Nhưng mình quả thật chưa từng yêu người nào, thậm chí ngay cả con chó đều không có.

Cho nên y giữ im lặng.

Nửa ngày không nghe được đáp án, Trương Văn Xuyên ngẩng đầu lên nhìn Diêm Danh.

Cảm thấy trong mắt đối phương đều là châm chọc.

“Làm đi, tôi không chờ được nữa.”

Một tay đè lại bả vai Diêm Danh, khiến y không chút phòng mà quỳ xuống.

Dương cụ mang mùi hương nam tính cứ thế kề sát miệng.

Diêm Danh bỗng nhiên cảm thấy một trận cảm giác dâng lên.

Bao nhiêu lần tình ái đều không có cảm giác bài xích, bây giờ lại có.

Y nhủ thâm đây là lần cuối, một lần cuối cùng liền kết thúc.

Nói xong nuốt nước miếng, chậm rãi hé miệng.

Lần đầu tiên, Diêm Danh khẩu giao vì nam nhân.

Công phu miệng là nguồn sống, Diêm Danh ít dùng, không có nghĩa là không tốt.

Lần đầu tiên cẩn thận quan sát dương cụ Trương Văn Xuyên, quả nhiên so với bề ngoài của cái trên thân y hơn kém không chỉ một chút.

Lập tức cảm thấy mình ngớ ngẩn.

Vật kia là người bình thường đều coi nó như không cùng một hành tinh.

Nhẹ liếm một chút ở quy đầu, cảm thấy một cổ hương vị nhàn nhạt xông vào khoang miệng, còn xen lẫn mùi rượu, với vị tanh đặc trưng.

Kỳ thật cùng mùi nữ nhân chênh lệch không nhiều, mặc kệ tắm bao nhiêu lần, nơi đó cũng sẽ không có hương vị tốt đẹp gì.

Tận lực há to miệng, đem cái tiểu Đông Tây hương vị chả ra sao của Trương Văn Xuyên kia tận lực hàm chứa bên trong miệng.

Nhàn nhạt phun ra nuốt vào mấy lần, cảm thấy bàn tay Trương Văn Xuyên đặt tại vai mình dùng lực siết mạnh.

Liền hút mạnh môi, hít sâu sau đó đem vật kia đưa sâu vào yết hầu.

Có chút chật vật vì còn amidan, tại thời điểm đụng phải nơi đó luôn tránh không khỏi nôn khan.

Bất quá khi còn bé không hiểu sao Diêm Danh lại cắt bỏ phần đồ chơi khiến người khó chịu kia, loại chuyện như khẩu giao này trở nên dị thường nhẹ nhõm.

Cũng có thể là bản thân y khoang miệng không nhỏ, lại không quá mẫn cảm.

Có thể đem cự vật của đối phương nuốt vào nguyên cây, sau đó chuyển động đầu lưỡi tại lui ra ngoài.

Đối với người khác mà nói, đây chính là một loại hưởng thụ cực hạn khoái cảm.

Diêm Danh không cảm thấy quá khó chịu, nào bộ liền đem loại chuyện này thành một phương diện cần rèn luyện.

Trương Văn Xuyên tất nhiên chịu không nổi.

Hắn ngay cả với nữ nhân đều không có được đãi ngộ như vậy, không đến mười phút liền cởi giáp đầu hàng, bắn hết vào bên trong miệng Diêm Danh.

Diêm Danh dĩ nhiên đối với việc đối phương không kiên trì được lâu vẫn là lạnh nhạt.

Không kịp chuẩn bị, để tinh dịch nam nhân tràn đầy khoang miệng.

Kia con cháu tuy không quá đông đúc, thế nhưng không tính là ít.

Cùng việc hần uống rượu cũng không tránh khỏi quan hệ.

Tích tích một cỗ hỗn hợp mùi hương xông lên.

Trương Văn Xuyên giờ phút này cũng đã chìm trong men say, mê man gất gao tựa ở cạnh bàn.

Mơ hồ nhìn thấy Diêm Danh đem đồ của mình từ trong miệng phun ra.

[Người điên rồi... Người điên rồi...]

Mấy chữ kia không ngừng quay cuồng trong đầu Trương Văn Xuyên, đâm vào huyết Thái Dương của hần đau đến không cách nào làm dịu.

Thời điểm hần cảm đầu về phía trước, Diêm Danh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thân thể Trương Văn Xuyên.

“Cậu say rồi, nằm nghỉ đi.”

Tổn bao khí lực đỡ được Trương Văn Xuyên lên, miễn cưỡng đi hai bước, khó khăn với lấy cái khăn trên bàn, đầu lưỡi toàn bộ đưa ra ngoài dùng sức xoa trên cái khăn.

Sau đó chuẩn xác quăng vào trong thùng rác.

Sau đó lại tổn hết tâm sức đem cái tên đã mê man Trương Văn Xuyên lôi lên giường.

Chỉ khoảng mấy bước chân, Diêm Danh cảm thấy tay chân như nhũn ra.

Nằm ở trên giường cũng lười.

Diêm Danh thở hổn hển nửa ngày mới suy nghĩ, vẫn là không có đứng dậy.

Dù sao phòng này cũng không rộng, ngu sao mà không ngủ.

Ngủ một giấc xong có lẽ liền cùng nam nhân này không còn quan hệ rồi.

Cho nên Diêm Danh lần này không có làm xong việc vẫn tác phong trước sau như một.

Nằm tại bên người Trương Văn Xuyên

Nghĩ nghĩ đến câu hỏi trước đó của Trương Văn Xuyên.

Y xác thực chưa từng yêu người nào, nói nghiêm túc, y ngay cả cùng người qua đêm còn không có.

Nói về mặt tình cảm, Diêm Danh chính là lão xử nam.

Yêu - thứ này cùng Ngưu Lang không không cùng một đường thẳng.

Diêm Danh nhích hân thể lại gần Trương Văn Xuyên hơn chút.

Phảng phất như tình yêu cháy bỏng nồng nàn của nam nhân có thể truyền cho hần đôi chút.

Trương Văn Xuyên sau khi uống rượu thân nhiệt cực nóng, mùi xạ tinh cùng với mùi rượu, hương vị thật không tính là dễ ngủ, nhưng Diêm Danh không ngại.

Hướng trong ngực hần lại nhích lại gần chút.

“Giao Thân.....”

Trương Văn Xuyên hừ ra tên của một người, đem Diêm Danh kéo vào trong vòng tay rắn chắc.

Đối, Diêm Danh rất cục rõ ràng tên nam nhân Trương Văn Xuyên đặt trong tâm, nam nhân kia mang khí tức thanh thanh đậm đậm, tên như vậy Diêm Danh thoáng cái có thể nhận ra.

Từ khuôn mặt kia xem ra là phần tử trí thức an tĩnh.

Diêm Danh cũng không giãy dụa, cảm giác nhiệt độ cơ thể nóng hừng hực từ áo sơ mi mỏng manh lạ lẫm mà lại khiến cho người ta an tâm.

Diêm Danh liền thật tâm hưởng thụ, ngẩng đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt Trương Văn Xuyên.
Đếm từng dấu vết nhỏ trên mặt hắn, sau đó tiến vào mộng đẹp.

10. Chương 10

Thời điểm mở mắt ra, không biết tại sao, trời còn không sáng.

Nhìn đồng hồ cũng mới qua ba giờ, Diêm Danh cảm thấy quả nhiên mình vẫn không phải con người có số hưởng thụ.

Nhẹ nhàng đẩy ra cánh tay Trương Văn Xuyên, đứng dậy xuống giường.

Nhẹ chân nhẹ tay mặc vào quần áo rồi rời đi.

Không chú ý người sau lưng đã lặng lẽ dõi mắt nhìn xem y, đến tận khi y mở cửa rời đi.

Buổi sáng không lạnh cũng không nóng, không có gió. Người ít, yên tĩnh.

Xem ra cái này mùa đông cũng đã qua.

Ra tiệm cơm đi chưa được mấy bước, cảm thấy không thích hợp, lui về sau một bước.

Nhìn thấy Quách Hiểu Văn ngồi ở chỗ đó ngủ gật.

Dùng tay vỗ vỗ, đối phương kinh hoảng nhảy dựng lên, sau khi thấy rõ ràng là Diêm Danh thì đỏ mặt một trận

“Ông chủ... tôi...”

Diêm Danh nhìn tên này mặt đỏ tía tai nói không lên lời, liền biết đại khái chuyện gì xảy ra.

“Trở về đi, trời lạnh.”

Sau đó tự mình đi về phía trước.

Mặc dù trên đường người ít, thế nhưng vẫn là có người, Diêm Danh không muốn nói nhiều.

Đến cửa quán nhà mình, mở khóa để Quách Hiểu Văn đi vào.

Hôm nay hắn còn phải lên lớp, lại một đêm không có về trường học.

“Quách Hiểu Văn” Diêm Danh rót chén nước nóng cho hắn, để hắn làm ấm người.

“Ông chủ”

“Cậu là học sinh, một học sinh nghèo, thi lên đại học không dễ dàng, ông chủ như tôi cũng là có khả năng giúp đỡ liền giúp.”

Quách Hiểu Văn một trận xấu hổ, nhẹ gật đầu.

“Giới hạn của tôi là cậu ở đây kiếm tiền sinh hoạt, còn có thể giảm bớt học phí, trừ cái đó ra cái gì cũng không có.”

Quách Hiểu Văn sững sờ, nghe Diêm Danh nói, không biết nên hay không nên uống ly nước trong tay.

“Hiểu Văn, đừng bị xã hội này làm hư.”

Diêm Danh cũng tự mình rót chén nước, vừa uống một ngụm, Quách Hiểu Văn đã buông xuống chén nước xông ra ngoài.

Lúc này sắc trời đã hơi sáng.

Diêm Danh không hề động bước chân, đứa nhỏ này vẫn là một hài tử tốt, không thể cùng mình học xấu.

Ngày mai còn không biết quán này có tồn tại hay không, giữ hay không giữ nhân viên đều như vậy.

Diêm Danh nghĩ nghĩ, dự định thu thập mình hành lý, vừa đi vừa về không đến mười phút, cũng bắt quá là mấy bộ y phục, hành lý ít đến thương cảm.

Đương nhiên Diêm Danh còn có tấm thẻ chi phiếu, cái thẻ này năm nay nhiều hơn không ít.

Không làm việc cũng có thể ăn hai năm, không có vấn đề.

Diêm Danh lo lắng sang nơi khác có hay không không thích nghi được hoàn cảnh.

Cái việc câu khách bằng giấy để lại bên trong nhà vệ sinh hẳn mới không lại tiếp tục làm.

Lần thứ nhất đưa tới khách nhân bao cường đại y khó khăn lắm mới thoát khỏi, y cũng không muốn lâm vào hoàn cảnh hồng bét ấy một lần nữa.

Diêm Danh cân nhắc vấn đề hoàn lương cũng suy tính không ít thời gian.

Tuy nói nửa đời sau không nhất định có người bồi tiếp sống quãng đời còn lại.

Thế nhưng không ai hi vọng cuối đời bị người chỉ vào mũi mắng.

Ban đêm hơi thu thập một chút, đang định mở cửa kinh doanh.

Thân ảnh Quách Hiểu Văn lại xuất hiện trước mặt mình.

Hai con mắt còn có chút đỏ, xem ra khóc qua một trận.

“Ông chủ.” Quách Hiểu Văn hít mũi một cái, cúi đầu đứng tại trước người Diêm Danh, vóc dáng quá cao lớn kia hiển nhiên không tạo ra hiệu ứng cánh bướm cho phù hợp cảm xúc, chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

Diêm Danh nhìn hắn.

“Tôi... tôi không muốn nghỉ việc, tôi về sau sẽ làm việc thật tốt.”

Đứa nhỏ này năng lực biểu đạt thực tế, bắt quá Diêm Danh có thể nghe ra được ý tứ.

“Cuối tuần lại đến đi.”

Một câu nói khiến mắt Quách Hiểu Văn sáng lên, cười gật gật đầu sau đó cẩn thận từng chút mới dám rời mắt khỏi Diêm Danh.

Diêm Danh rất bận, thế nhưng không giàu có.

Y suy nghĩ, thanh niên này chỉ cần học tập cho giỏi, y có cơm ăn, tổng sẽ không thiếu hắn.

Ba tháng trời đã có chút nhiệt ý, mặc dù ban đêm lạnh, thế nhưng là ban ngày ngày lại nóng.

Ba tháng, Diêm Danh trải qua sinh hoạt như hòa thượng.

Sinh hoạt có quy luật, trừ bỏ phải đi chợ mua thức ăn bên ngoài, sinh hoạt của y chỉ ở đằng sau gian phòng cùng trước mặt quán bar.

Trương Văn Xuyên không có đem quán bar đoạt lại, đưa vào phương án không quan tâm.

Diêm Danh đương nhiên sẽ không khách khí, có thể kiếm phần cơm ăn ai lại muốn rời khỏi?

Quách Hiểu Văn không hề thay đổi mà tỏa ra hormone khiến nữ giới khó mà kháng cự, bắt quá nụ cười trên mặt ít đi rất nhiều.

Nhìn qua đột nhiên thành thực chừng chạc không ít.

Về phần Diêm Danh...

Không có sinh hoạt tình dục, thậm chí không có cả tự an ủi.

Có đôi khi Diêm Danh hoài nghi có phải là mình bất lực.

Nhưng giờ có gì hữu dụng đâu?

Trong quán bar tạm thời không có khách, Quách Hiểu Văn còn không có tới.

Diêm Danh mua tập báo tiện tay lật, giết chút thời gian.

Thời điểm nhìn thấy bản tin tài chính cùng ảnh chụp động tác trên tay y chợt ngừng lại

Tay vuốt bên trên hình ảnh có vết mực in nhàn nhạt kia.

Thân ảnh Trương Văn Xuyên trưởng thành không ít, ngay cả hình ảnh thô ráp của báo chí cũng không thể che giấu.

Diêm Danh không có hứng thú bình luận, cũng nhìn không hiểu lắm, đại khái là là một vài công ty tài chính cải cách.

Nửa gương mặt phía sau hắt Diêm Danh nhận ra, quên không được.

Giao Thần.

Hai người bọn họ hòa hảo rồi đi, lại đến thêm vài người khách.

Diêm tên tùy tiện gặp báo chí còn tại đằng sau quầy bar, cười tủm tỉm chào hỏi khách nhân.

11. Chương 11

“Ông chủ... tô...tôi...” Đối diện thanh âm trong điện thoại có chút khàn, Diêm Danh nhú mày.

Thời tiết hay thay đổi khiến cho rất nhiều người không thích ứng được.

Đều nói đồ dân không dễ dàng sinh bệnh, xem ra không chính xác lắm.

”Không sao, cậu cứ dưỡng khỏi hẳn bệnh rồi hãy đến làm, biết không?”

Quách Hiểu Văn hiển nhiên là hài tử dễ dụ, Diêm Danh cũng dự định ngày mai đến trường học của bọn họ một chuyến, đưa chút thuốc cùng hoa quả.

Quyết định xong cầm tiền cùng chìa khoá tới siêu thị.

Thời điểm xách túi hoa quả về cửa tiệm bị đóng chưa lâu.

Vừa xách giỏ hoa quả vừa nhìn cảnh sắc chung quanh, mặc dù không đẹp nhưng vẫn khiến Diêm Danh có cảm giác thả lỏng.

Qươ túi nhựa ngâm nga vài ca từ.

Đi mau đến cửa quán bar, bước chân chậm lại.

Đứng bên cạnh là một người, hút thuốc.

Diêm Danh nhú mày, gặp người này thời điểm không phải hẳn say khướt chính là hút thuốc không ngừng.

Phảng phất mạng này không phải là của mình, có thể tùy ý chà đạp.

Đối phương phát hiện Diêm Danh xách theo túi nhựa xuất hiện, thuốc cầm ở trong tay khói cũng dừng một chút, không theo quy luật mà tiếp tục treo lên miệng.

Diêm Danh phát hiện ba tháng không gặp, nam nhân này vẫn là cùng trước kia không có gì khác biệt.

Nhú chặt lông mày, không có chút không khí yêu đương nào tồn tại.

Liền cả vạt cũng không đeo...

Diêm Danh cảm giác tên này lần sau so với lần trước càng lười thôi, không có chút khí thế tổng giám đốc nào.

Đối phương hiển nhiên cũng nhìn thấy Diêm Danh nhưng không có nhẹ nhàng tự tại như vậy, biểu hiện cũng không khá hơn chút nào.

Diêm Danh như cũ đóng đưa túi nhựa trong tay nhìn chăm chăm vào nam nhân.

Diêm Danh không phủ nhận, nam nhân này là loại hình y thích, cũng là loại hình y sẽ không cự tuyệt.

Từ lần đầu gặp hần đến bây giờ, Diêm Danh cũng không dám hứa mình có thể cự tuyệt.

Diêm Danh sống đến bây giờ chưa từng mang ai đặt trong lòng, trong đầu ghi tội đối phương thật lâu như vậy.

Nam nhân này tựa như thuốc phiện.

Thời điểm thân thể y trống rỗng tịch tịch lại xuất hiện.

Lúc này Trương Văn Xuyên ném đi điều thuốc, chuẩn bị đốt thêm một điều nữa, mới phát hiện trong hộp thuốc lá đã không có.

Xem nhẹ ánh mắt trần trụi của đối phương, Trương Văn Xuyên cảm thấy bản thân mình xuất hiện ở đây thật sự là bản hài kịch..

Lặp đi lặp lại nhiều lần không ngừng quấy rối nam nhân trung niên này.

Đột nhiên một điều thuốc xuất hiện trước mắt mình.

Chủ nhân điều thuốc lúc này bên trong miệng cũng ngậm một điều.

Hút cái này, mặc dù không có gì tốt.

Cứ như vậy, hai người yên lặng đứng tại bên đường hút thuốc.

Diêm Danh phát hiện mình thật sự chưa hề đối khát qua.

Tựa như động vật đến kì phát tình.

Hiển nhiên y lựa chọn nam nhân tìm tới cửa không thể so sánh với động vật

Hai người điên cuồng cởi quần áo đối phương, sau đó là loạn hôn.

Tựa như là hấp thụ tinh khí trên người đối phương.

Vốn nên kinh doanh cuối tuần, cửa quán lại treo cái khóa lớn, đặt vào bảng hiệu ngừng kinh doanh.

Diêm Danh lôi kéo quần áo Trương Văn Xuyên kéo hần vào phòng nhỏ phía sau.

Vừa đi vừa sờ nắn thân thể đối phương.

Trương Văn Xuyên cũng dùng tay lung tung vuốt ve.

Thời điểm bàn tay to lớn của hần sờ trên núm vú Diêm Danh, không giống lần trước bị rơi vào cự tuyệt.

Cứ như vậy, Trương Văn Xuyên trực tiếp bị đẩy xuống giường nhỏ.

Diêm Danh nghiêm chỉnh móc ra cự vật dưới quần Trương Văn Xuyên một ngậm ngậm trong miệng.

Lần thứ hai khiến Diêm Danh triệt để cảm giác được độ thô to của vật kia.

Nhất là thời điểm hoàn toàn cương.

Phun ra nuốt vào mấy lần, Diêm Danh chậm rãi liếm láp tựa như đang thưởng thức một vaajat phẩm thần thánh.

Lỗ tai truyền đến hô hấp nặng nề của Trương Văn Xuyên.

Còn có bàn tay nín giữ đầu y, nóng đến Diêm Danh da tóc tê dại.

Ba tháng, ba tháng qua Diêm Danh trải qua như là tăng lữ, đối mặt một tăng mỡ dày, y tục như vậy là không không chế được.

Bất kể y là cái gì thể thân, Diêm Danh không rảnh đi nghỉ cũng tạm thời không muốn nghỉ.

Từ trong ngăn kéo lấy ra dầu bôi trơn hương về sau luôn vào.

Nhìn thấy ánh mắt tràn ngập tình dục nồng đậm của Trương Văn Xuyên, y cảm thấy tim đập với tốc độ nhanh hơn.

“Cậu nghĩ gọi tên y tôi không ngại.”

Diêm Danh nói xong, liền vịn lấy cây gậy đối phương, chậm rãi ngồi xuống.

Chỉ lo làm, ngược lại không chú ý tới thân thể đối phương cứng đờ, thuận thể Diêm Danh một hơi ngồi đến gốc.

Lập tức bị đỉnh đến tuyến tiền liệt làm cho toàn thân như nhũn ra.

Diêm Danh cười hai tiếng, cười mình hạnh gì liền có mệnh đó, muốn thay đổi cũng không đổi được, trốn cũng trốn không thoát.

Ngược lại Trương Văn Xuyên nhìn nụ cười của y, sắc mặt càng kém.

Hờn dỗi sinh mạnh bạo, một tay đè lại Diêm Danh gắt gao đè xuống.

Thành công đem cái tên làm cho người ta chán ghét sắc mặt vặn vẹo không ra hình dáng.

Đem người khác như đồ vật không để ý chút nào mà chà đạp tổn thương, Trương Văn Xuyên rất tức giận bản thân.

Hắn như tên bị thả bùa tình, yêu nam nhân Giao Thần kia đến không thể tự kiềm chế.

Bây giờ khó khăn mới thoát khỏi cái bóng đó, lại ngã vào vòng xoáy nhục dục.

Ba tháng, ba tháng qua Diêm Danh nghĩ cũng không nghĩ tới hắn, Trương Văn Xuyên là không thể xác định, chỉ có thể mãnh liệt trừu sáp trong thân thể nam nhân.

Người kia đem một chân giẫm lên giường hơi đem thể trọng chia sẻ đến một bộ phận khác, để Trương Văn Xuyên có thể lên xuống dâm rút tùy ý.

Một bên hoàn toàn như trước đây nắm chắc cánh tay Trương Văn Xuyên

Kia là điểm lí trí duy nhất còn tồn tại của Diêm Danh, khống chế mình bị hãm sâu vào.

Hai người bọn họ tình ái rất cân đối, cân đối khiến Diêm Danh có chút không dám đối mặt.

Trương Văn Xuyên tự nhiên biết mảnh khóe này của y.

Một cái tay sờ về phía dương cụ thẳng đứng của Diêm Danh, qua lại xoa nắn.

Quả nhiên hô hấp Diêm Danh biến đổi, hừ ra một tiếng, đưa ra một cái tay nghĩ đẩy ra móng vuốt phiền phức của tên họ Trương kia.

“Cậu...” Vừa định cự tuyệt, lại bị Trương Văn Xuyên xoa cầm kéo tới.

Hai bờ môi ướt át dán sát vào nhau.

Diêm Danh càng sưng sờ, khuôn miệng dị thường nóng bỏng ôn nhu, dọa đến Diêm Danh không nghỉ ngơi nhiều được liền tiếp co rút lại hậu đình.

Y muốn né tránh cái hôn này, Trương Văn Xuyên thay đổi, khiến Diêm Danh có chút chống đỡ không được.

Y bắt đầu hối hận khi để hắn vào trong quán của mình.

Vừa rồi nếu như nhẫn tâm cự tuyệt, đoán chừng hiện tại mình còn có thể bay nhảy khắp nơi.

Trương Văn Xuyên bị y đột nhiên tác động khiến cho nồn nóng, dưới bụng co rút lại một hồi, càng là cắm vào càng thêm mãnh liệt.

Biết Diêm Danh chịu không nổi loại kích thích này, dứt khoát dùng tay cố định dưới đùi y lại, đem đối phương đặt ở giữa giường cùng tường.

Đẩy ra chân của hắn ba ba va chạm.

Một cái tay khác buông ra dương cụ, luồn vào trong quần áo nắm vuốt núp vú của y hung hăng trêu chọc.

Diêm Danh thân thể tự nhiên bị Trương Văn Xuyên khiến cho mẫn cảm dị thường, không lo được hình tượng, cắn ngón tay, toàn thân buông lỏng.

Nghe thanh âm dâm uế từ hạ thể truyền tới, phảng phất quên đi hết thảy, đầu óc không phải đầu óc thân thể không phải thân thể.

Cái này khiến Diêm Danh nhớ tới lần đầu tiên cùng nữ nhân ra sân khấu.

Nữ nhân kia công phu quả thật làm cho MB ngây thơ như Diêm Danh rơi vào trong sương mù.

Bây giờ qua 20 năm, cảm giác kia lại một lần xông ối, chân Diêm Danh run lên bần bật, đầu não hỗn loạn.

Y không thích nói ra những lời kịch buồn nôn khi làm tình, trừ phi thêm tiền.

Trương Văn Xuyên càng là vội vàng không lo được nói chuyện.

Hai người chỉ thấy được cái giường gỗ đáng thương kẹt kẹt rung động, căn bản không lo được tình huống chung quanh.

Diêm Danh rút ra điều thuốc từ điều thuốc dóm dó trên bàn

Kỳ thật y không nghiện thuốc, cũng có thể là tính dục lần át cơn thèm thuốc, cái cá tính gà mờ kia của Diêm Danh cũng làm cho y ngoại trừ thời điểm phiền não thực sự mới nhớ tới hút thuốc là thói quen xấu.

Hút một điều mới biết có tác dụng rất lớn, có thể che giấu rất nhiều phiền não.

Người đối diện lúc này đã chỉnh lý tốt quần áo, ngay cả áo sơ mi cũng cài ngay ngắn từ nút đầu tiên đến nút cuối cùng.

Cảm thấy không có cả vạt ngược lại có mấy phần buồn cười.

Thế nên Diêm Danh cười ra tiếng.

Kết quả một chồng tiền lại lắc lư trước mắt mình.

Gỗ gõ khói bụi, hai ngón tay kẹp lấy chồng tiền kia ném trả lại cho Trương Văn Xuyên.

Tự nhiên chồng tiền vô tội bị ném chồng chơ dưới mặt đất.

“Tôi nói không làm chính là không làm, cậu thu hồi đi.”

Nhìn Trương Văn Xuyên biểu tình không hiểu rõ.

“Trương Văn Xuyên, chúng ta sau này sẽ là pháo hữu. Theo nhu cầu đi.”

“Ngược lại tưởng tượng không cân bằng lắm, còn có cái quán bar này. A, vẫn là giúp cậu làm công tương đối dễ nghe, tính kiếm miếng cơm ăn.”

Vừa nói xong, đối phương liền đen mặt cầm tiền rời đi.

Thanh âm sập cửa dọa Diêm Danh nảy lên một cái, cũng không biết hắn phát điên cái gì.

Đứng lên đi tới cửa, từ cửa kính trong suốt nhìn chằm chằm dáng vẻ Trương Văn Xuyên ghé vào đầu xe vò đầu bứt tai, phảng phất so với phá sản còn thảm hơn.

Diêm Danh châm một điều khác yên lặng nhìn.

Nhìn nam nhân cực kì nóng giận mở cửa xe ngồi vào, sau đó hung hăng mở khóa, không chút tiếng động nghênh ngang rời đi.

Không hề quay đầu lại.

12. Chương 12

Diêm Danh đã rời giường từ sớm, mang theo một túi nhựa hoa quả đi trên đường.

Nhắm tính thời gian Diêm Danh có thể dậy hít thở vào sáng sớm có thể tính trên đầu nhón tay.

Nếu không phải tối hôm qua không mở quán làm ăn, hôm nay sợ rằng cũng không còn sớm.

Mang theo hoa quả đi hai trạm xe, cảm thấy thân thể mình thật sự đã già, nghỉ ngơi trong chốc lát mới tiến vào sân trường.

Trường của Quách Hiểu Văn

Nghe ngóng bốn phía mới hỏi thăm được dây lâu ký túc xá.

Quản lí không có ở đây, hướng hồ làm gì có ai muốn vào quấy rối cái kí túc nam vừa bữa vừa bữa này không phải sao?

Diêm Danh cũng thấy mình tiến vào rất thuận lợi, thẳng đến đi xuống lầu dưới mới phát hiện một vấn đề.

Cho tới bây giờ Diêm Danh cũng không có hỏi thăm qua sinh hoạt của Quách Hiểu Văn, y cũng không quá hứng thú với vấn đề riêng tư của một người

Chủ đề chung giữa hai người cũng rất ít, bình thường đều là Quách Hiểu Văn đặt câu hỏi, y trả lời.

“Xin hỏi, Quách Hiểu Văn ở phòng bao nhiêu?”

Nam nhân cầm chậu rửa mặt dừng lại nghe Diêm Danh hỏi.

“Anh là bạn hần?”

“Ông chủ của cậu ấy, nghe nói cậu ấy bị bệnh, đến thăm.”

Đối phương vỗ đùi, lôi kéo Diêm Danh đi vào trong.

Vừa mở cửa Diêm Danh liền sững sờ.

Mùi vị này thực sự là...

Cái này cảnh sắc cũng thật...

Lập tức ho khan một tiếng.

“Hiểu Văn! Ông chủ trong truyền thuyết của người đến thăm này! Nhìn xem!”

Không đợi Quách Hiểu Văn từ trên giường ngồi dậy, mấy nam sinh khác trong kí túc đồng loạt quay đầu nhìn Diêm Danh.

Diêm Danh lập tức cảm thấy bản thân như biến thành con khỉ trong vườn bách thú.

“Ông chủ?! Anh làm sao... Sao lại tới đây?”

Diêm Danh nhìn Quách Hiểu Văn, mặt mũi đỏ bừng bừng, thanh âm khàn khàn, xác thực bệnh thật nghiêm trọng.

Cười tủm tỉm đem hoa quả đưa cho ký túc xá đồng học, tùy tiện ngồi xuống.

“Không có việc gì, liền đến thăm cậu.”

Nhìn dáng vẻ Quách Hiểu Văn co quắp bao lấy chăn, ánh mắt Diêm Danh có chút lấp lóe.

Bạn cùng phòng kí túc xá tự nhiên toàn người hiểu ý, rõ ràng rành rành ý nghĩa của lão bản trong truyền thuyết đối với Quách Hiểu Văn.

Tìm vài lí do sụt sịt nhao nhao rồi đi.

Đương nhiên thời điểm rời đi túi hoa quả cũng thuận lợi đi cùng.

Diêm Danh khó có được thời điểm ra ngoài ban ngày, cho nên khi ánh nắng chiếu trên da y, cảm giác trắng đến càng không thực.

Quách Hiểu Văn nhìn đến hoa mắt chóng mặt, càng là không dám động một chút.

“Đỡ hơn chút nào không?”

“Vẫn còn hơi đau đầu chóng mặt” Quách Hiểu Văn rất ít khi bị bệnh, cho nên bị bệnh tự nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Kí túc xá các cậu đúng là... đặc biệt tình thú. Nhìn xem trên cửa sổ hơn chục cái quần trong của nam nhân, còn có một cặp tất đang chảy nước, Diêm Danh nói ra lời thật lòng.

Đương nhiên y không có xem nhẹ những CDsắc tình in hình nữ nhân lỏa thể kia, cùng một chút tạp chí hỗn loạn.

Ký túc xá, nguyên lai ký túc xá là như vậy, Diêm Danh trước đây chưa từng thấy tận mắt.

Quách Hiểu Văn càng xấu hổ, ý thức được Diêm Danh đang xem xét cái ổ chó của bản thân.

Đem tất cả của chính mình bày ra trước mặt người mình thích, quả thật có chút xấu hổ.

“Cái kia... Ông chủ...”

“Cậu hôm nay cũng không cần tới làm.” Diêm Danh nhìn đồng hồ đeo tay một cái, xác thực cũng nên đi, đến nhìn Quách Hiểu Văn không bệnh quá nặng, y cũng yên tâm.

“Được?”

“Phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Vừa đứng lên, nghe thấy âm thanh ai kia bước xuống giường.

Quay đầu trông thấy Quách Hiểu Văn một tay kéo chăn, một tay bắt lấy cánh tay của mình.

“Ông chủ, anh có thể cho tôi một cơ hội không?”

Nhìn sắc mặt của Quách Hiểu Văn thật sự có thể so sánh với gan heo, lần này Diêm Danh không cười.

Mặc dù còn lâu mới sang hè, thế nhưng mặt trời bên ngoài đã khiến Diêm Danh có chút không chịu đựng nổi.

Chỉ có thể mang kính râm che đi những ánh mặt trời chói mắt, cũng che đậy ánh mắt đầy nếp nhăn của chính mình.

Nhìn lại, sao lại như tiểu hài tử hai mươi tuổi trước kia.

Mặc dù phải phơi nắng, Diêm Danh vẫn lựa chọn đi bộ về quán.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi, vừa rồi như thế nào lại một lần cự tuyệt quách Hiểu Văn.

Đứa bé kia đơn thuần như tờ giấy trắng, làn da cháy nắng cùng thân hình cường tráng kia kì thực khiến y say mê.

Nhưng là Diêm Danh biết, còn tương lai của cậu.

[Tôi là Ngưu Lang, nếu như cậu dùng tiền mua, tôi có thể cân nhắc.]

Rõ ràng nhìn thấy Quách Hiểu Văn buông ra cánh tay mình, Diêm Danh một lời không nói thêm xoay người rời khỏi kí túc xá.

Cứ như vậy cũng không tệ, hôm nay mặt trời rất lớn.

Phơi nắng khiến Diêm Danh có chút thèm thuốc, y móc túi lấy ra một cây, đặt lên môi mới phát hiện không có bật lửa.

Sờ soạn nửa ngày từ bỏ việc tìm kiếm, nhưng lại không muốn đem điều thuốc cất lại hộp.

Quay người nhìn bốn phía, nhìn thấy một người đứng phía trước, đi tới.

“Mượn cái bật lửa được không?”

Nam nhân quay đầu nhìn thoáng qua Diêm Danh, gật gật đầu tìm bật lửa.

“Không dùng sao?” Nhìn Diêm Danh ngẩn người nửa ngày, nam nhân mở miệng nói chuyện.

Lúc này Diêm Danh mới hoàn hồn, bắt lấy tay nam nhân ấn bật lửa, đưa điều thuốc tới.

Nam nhân nhú mày, không quá thích loại tư thế mượn lửa này, bắt quá cũng không nói gì.

Hắn đang chờ taxi, mặc dù là Chủ Nhật, công việc chính là công việc, không có gì cái gì gọi là ngày nghỉ vào Chủ Nhật.

Diêm Danh nhìn đối phương, kính râm ngăn trở ánh mắt y.

[Giao Thần...]

Đối phương vì Diêm Danh đeo kính đen, cũng không có phát hiện ra.

Cũng có thể là đối phương căn bản cũng không quan tâm đến mình.

“Cảm ơn.” Nửa ngày Diêm Danh mới mở miệng, khiến giao Thần sững sờ.

Lập tức cười cười gật gật đầu.

Lúc này xe taxi lái tới, dừng bên người Giao Thần.

Mở cửa xe một cái, Diêm Danh thấy tóc của Giao Thần theo gió bay lên, nốt ruồi ở mi tâm phá lệ chướng mắt.

Giao Thần chờ lấy lái xe khởi động xe mới từ kính chiếu hậu bên cạnh xe nhìn chằm chằm nam nhân đang đứng nơi đó.

Đeo kính đen đứng dưới bóng cây.

Đột nhiên Giao Thần nhớ tới cái gì đó, chau mày một cái.

Chuyển bóng dáng qua đã thấy thân ảnh người nọ mờ ảo phía xa.

Mà Diêm Danh nhìn cái bật lửa trong tay, vừa rồi đối phương sững sờ ngược lại là y nắm lấy cái bật lửa.

Cái này nhìn tuyệt đối không phải mấy hãng thông thường y từng dùng.

Về phần nó bao nhiêu, Diêm Danh không để ý tới.

Ngược lại mắt trời khiến y có chút chóng mặt, tranh thủ thời gian đi về.

Hai ngón tay qua lại vuốt ve bên ngoài bật lửa.

Giao Thần quen biết Trương Văn Xuyên mười năm, có lẽ so với mười năm còn nhiều hơn.

Năm đó, khi được trưởng bối giới thiệu, Trương Văn Xuyên trong mắt Giao Thần chính là một người đặc biệt.

Là người ổn trọng không câu nệ nói cười, nhưng là rất khó tìm hiểu về hắn.

Làm bạn với Trương Văn Xuyên không có gì đáng chê trách, thậm chí có chút không tiếc mạng sống.

Bây giờ...

Bây giờ thấy nam nhân đeo kính đen kia, lại nhớ tới đánh về y từng quỳ gối dưới chân Trương Văn Xuyên.

Đầu óc Giao Thần nổ bùm một cái.

Vì cái gì nổ, Giao Thần thấy mình nghĩ quá nhiều, nhất là đêm đó Trương Văn Xuyên đuổi phía sau.

Kéo tay mình nói ra lời tỏ tình.

Giao Thần cảm thấy đầu óc nổi lợi hại hơn, cánh tay bị Trương Văn Xuyên nắm chặt từng cổ từng cổ nhiệt độ cơ thể nóng bỏng truyền tới.

“Tiên sinh, đến.” Lúc này lái xe đột nhiên lên tiếng, đánh gãy suy nghĩ của Giao Thần.

Xuống xe, vẫn là đi vào công ty.

13. Chương 13

Hắn thanh thanh cuống hống khô ráo, phát hiện mũi có chút ngứa, có thể là bị cảm.

Đi đến trước cửa phòng làm việc của Trương Văn Xuyên, do dự không có lập tức đi vào.

Giao Thần rất rõ ràng bản thân tại sao lại không vào, bắt đầu từ ngày đó, hắn liền trốn tránh.

“Phó tổng, muốn ta báo cho Trương tổng một tiếng sao?” Thư ký cười kiêu mị đứng lên, Giao Thần khoát tay ra hiệu đối phương không cần thông báo, chính mình vẫn là sửa sang cả vạt gỗ cửa.

Mở cửa ra một cái mặc dù Giao Thần có chuẩn bị trước, thế nhưng khi nhìn thấy Trương Văn Xuyên đại não vẫn trống rỗng trong chốc lát.

Đối phương cũng gắt gao nhìn mình chăm chăm, ánh mắt kia khiến trong lòng Giao Thần có chút hốt hoảng.

“Tôi đến đưa quyết đề án. Liên quan tới thu mua.”

“..... Đặt ở đó đi.” Trương Văn Xuyên rút cục thu hồi ánh mắt làm Giao Thần hốt hoảng, ngược lại nhìn chăm chăm máy tính.

Không thừa một câu, thậm chí ngại thêm một động tác.

Trước kia khi Trương Văn Xuyên nhìn thấy Giao Thần, luôn từ trên chỗ ngồi đứng dậy, sau đó hai người ngồi tại ghế sofa cùng nhau bàn công việc.

Bây giờ Trương Văn Xuyên chỉ là lẳng lặng ngồi im tại ghế.

Giao Thần tự nhiên có chút hốt hoảng đồng thời cảm thấy một cỗ khí tức băng lãnh chậm rãi ngăn cách hai người.

Hắn tự nhiên cũng không nói gì thêm, hắn cũng không biết nên nói cái gì.

“Còn có việc sao?” Lúc này cảm giác được Giao Thần còn không có rời đi, Trương Văn Xuyên rút cục ngừng đầu.

Nhìn thấy biểu tình không biết làm sao kia của Giao Thần, có chút không thể lý giải.

“Sao thế?”

Giao Thần bị sự lạnh lùng ngoài ý muốn khiến cho bản thân có chút không thích ứng được.

Đương nhiên cũng không để ý cảm giác đối phương khi mình trốn tránh nhiều ngày như vậy.

“Không có... Không có gì.” Lập tức quay người khỏi văn phòng Trương Văn Xuyên.

Đóng cửa lại một cái, Giao Thần cho tới bây giờ không nhận thức được trong lòng mình dâng lên một cỗ oán khí, loại cảm xúc khó có thể hình dung này nửa vời kẹt tại trong lòng.

Hắn bước mấy bước đi xuống cầu thang, phi như bay đến phòng làm việc của mình, gọi thư ký.

“Tiểu Mẫn, giúp tôi điều tra một người.”

Giao Thần cảm thấy cổ oán khí này đến từ một người, người kia đeo kính đen mặt mũi tràn đầy lãnh đạm nhìn mình.

Phảng phất như nhìn thấu mình.

Lại phảng phất như đang cười nhạo mình.

Cứ như vậy cười nhạo mình luôn lấy cái gọi là lương tri đi chà đạp nam nhân không tiếc hi sinh bản thân bao năm nay.

Giao Thần không biết vì cái gì cứ耿耿 ngơ như vậy mất một lúc, đem cảm giác đối với nam nhân đeo kính râu trắng hoa thành thù hận.

Hắn thậm chí còn không nhận thức được.

Ngày thứ hai Giao Thần cầm bì tư liệu lại xuất hiện tại cửa phòng làm việc Trương Văn Xuyên.

Lại ngăn lại thư ký tiểu thư muốn thông báo thỉnh cầu.

Thở dài một hơi gơ tay gõ cửa, không đợi đáp lại liền tiến vào văn phòng.

Trương Văn Xuyên vẫn như cũ ngồi trên ghế nhìn máy tính, khi hắn tiến đến, cũng chỉ là nhìn qua Giao Thần.

Lần này Trương Văn Xuyên đưa tay lấy tư liệu, đôi tay đưa tới khiến Giao Thần sửng sốt.

Thủ đoạn lật mặt như vậy, thật sâu không lường được, tựa như cho tới bây giờ cũng không có thay đổi.

Đầu óc Giao Thần có chút hoảng hốt.

Đợi đến khi Trương Văn Xuyên tiếp nhận tài liệu kia kẹp sau đó nhìn thoáng qua hắn đang耿耿 ngơ, Giao Thần mới bình tĩnh.

“Lập tức cùng tên trai bao kia chấm dứt đi.”

Giao Thần đều phải ngạc nhiên về thanh âm trầm thấp tỉnh táo của bản thân, phảng phất như một phẩm phán.

Trương Văn Xuyên không nói lời nào, khép lại bì tư liệu.

“Vì sao?” Nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, Trương Văn Xuyên cảm thấy cảnh đẹp như thế hắn là hút một điều thuốc hoặc là uống một chén rượu, đương nhiên, uống một chén rượu không phải việc làm đúng đắn khi đang còn làm việc.

Cho nên Trương Văn Xuyên hút một điều thuốc, dùng cái tay chuyên cầm con dấu cầm điều thuốc đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn ngoài cửa sổ quan sát toàn bộ cảnh sắc thành phố.

“Trương Văn Xuyên! Cậu phát điên cái gì?!” Giao Thần lúc đầu trong lòng bị đè nén, dĩ nhiên bị hai chữ này kích phát lửa giận. “Hắn là cái gì! Hắn chính là quả bom hẹn giờ trong sự nghiệp của cậu! Cậu có nghĩ tới hậu quả khi bị phát hiện hay không?! Có nghĩ tới không!” Hắn hận không thể nắm lấy bả vai Trương Văn Xuyên đem tên hỗn đản này lay cho tỉnh.

Nhả một ngụm khói, Trương Văn Xuyên xoa xoa mi tâm.

“Tôi thử rồi.” Nửa ngày Giao Thần mới nghe thấy Trương Văn Xuyên nhả ra ba chữ, ba chữ này nhàn nhạt tựa như tâm bão trong lòng Giao Thần.

Cứ như vậy lập tức khiến Giao Thần cảm thấy không hiểu rõ Trương Văn Xuyên, cho tới bây giờ đều không nhận thấy một mặt xa lạ như thế này của hắn.

Đột nhiên không biết vì cái gì, Giao Thần cái gì cũng không nghĩ, cứ như vật cho Trương Văn Xuyên một cát tát.

Thanh âm vang dội tựa hồ quanh quẩn toàn căn phòng.

Nhìn đầu hắn nghiêng qua một bên, Giao Thần mới tìm lại được một tia thanh tỉnh.

Bàn tay tê dại.

Tê dại đến mức khiến trái tim y cuồng loạn

(Tác giả: Ta đem người này viết hảo nữ ==)

(editor: mị cảm thấy chính xác là hơi ích kỉ...)

”Thần, ta cũng là một nam nhân bình thường, ta có nhu cầu.

“Vậy liền đi tìm nữ nhân phù hợp để kết hôn.” Giao Thần cơ hồ đã dùng hết khí lực, mới nói ra được một câu.

Trương Văn Xuyên đem thuốc lá dập tắt, sau đó nhìn Giao Thần.

Chỉ là cẩn trọng gơ tay lên, sờ lên gương mặt Giao Thần một chút, cảm giác đặc biệt ấm áp.

Chỉ là Giao Thần vừa nghĩ tới đối phương dùng bàn tay này sờ qua nam nhân đeo kính râu kia, khiến đáy lòng hắn dâng lên từng trận buồn nôn, quay đầu đi chỗ khác.

Tự nhiên Trương Văn Xuyên cười khổ hai tiếng, thu tay về.

“Cậu biết không? Hắn rất giống cậu.”

(biết đó là cảm xúc của người bình thường khi bắt gặp bạn chí cốt như vậy nhưng tui ghét cái kiểu khinh thường người khác của bạn học Thần quá, làm như thanh cao lắm...)

14. Chương 14

Thời điểm nói ra câu này, khói trong miệng Trương Văn Xuyên phun trên mặt Giao Thần khiến hắn cảm thấy một trận khô nóng.

Vừa mới chuẩn bị rời đi, đột nhiên một trận chuông điện thoại di động vang lên.

Trương Văn Xuyên nhận điện thoại.

“Đồng hồ của người để quên ở đây, muốn tới lấy không?”

Vuốt vuốt dây đồng hồ trong tay đã gãy mất một mối, Diêm Danh cầm điện thoại.

Tiếng trong điện thoại rất lớn, ngay cả Giao Thần cũng có thể nghe thấy.

Cái đó là ở mười năm trước Giao Thần đưa tặng Trương Văn Xuyên.

Bỗng nhiên quay đầu nhìn lại thân ảnh Trương Văn Xuyên, lúc này hắn vẫn như cũ ngẩn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

“Đêm nay ta đến lấy”

Câu nói đơn giản như vậy, lại như nọc độc kích thích Giao Thần.

Hắn nghĩ đến những ý tứ sâu xa trong lời nói này khiến cho tâm tư bản thân bị nhiễu loạn

Cái đồng hồ kia, có giá trị không nhỏ, chính là non nửa năm tiền lương của Giao Thần lấy ra mua cho Trương Văn Xuyên.

Đương nhiên hiện tại một tháng tiền lương của hắn mua mấy cái không thành vấn đề.

Nhưng là vật này có ý nghĩa đặc biệt, Giao Thần cảm thấy nó như vật biểu thị tâm ý của mình.

Là toàn bộ tâm ý của chính mình mười năm về trước.

Bây giờ lại ở chỗ tên trai bao dơ bẩn kia.

Giao Thần cảm giác như bị quăng cho mấy cây bạt tai, tất cả mọi người đang nhìn mình chăm chăm. Trần trụi mà nhìn.

“Sao thế?” Trương Văn xuyên phát hiện Giao Thần không thích hợp.

Vừa định hỏi thăm, đối phương đột nhiên quay người rời đi, thậm chí quên đóng cửa.

Giao Thần giống như là uống thuốc kích thích bỏ lại công việc, trực tiếp lái xe vọt tới quán bar Diêm Minh. Đi tới nơi hắn lại không có xuống xe.

Cơn kích động này tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

Giao Thần tuổi cũng không còn nhỏ đương nhiên sẽ không thật sự xông vào.

Giống như một oán phụ

”Lấy lại được rồi thì sao, lấy thân phận gì đi giáo huấn y?

Một đầu bất động trên tay lái.

Giao Thần giống như chỉ trong một ngày ngắn ngủi nhận thức được vấn đề.

Bởi vì một chuyện liên nộ khí xung thiên, bởi vì Trương Văn Xuyên không nghe theo mình mà nộ khí xung thiên.

Bởi vì Trương Văn Xuyên tỏ tình mà lạc mất phương hướng, chỉ để cường điệu cái suy nghĩ mình là người bình thường.

Nhưng mà nhất cử nhất động của mình lại như một tên biến thái hèn mọn

Lúc này Diêm Danh từ trong tiệm đi tới dự định mở cửa.

Không có chú ý tới chiếc xe của Giao Thần đỗ ở xa xa phía sau.

Tự nhiên cũng sẽ không chú ý tới Quách Hiểu Văn đã chạy lại.

Quách Hiểu Văn một thời gian không gặp, tựa hồ già hơn, cũng già dặn hơn.

Chạy hùng hùng hổ hổ, mục tiêu đã xác định, là ông chủ của hắn ở phía trước - Diêm Danh

(Má ơi Văn Văn cuteeeeeeeee~)

Quách Hiểu Văn khác với mấy tháng trước đi thẳng về thẳng, đơn thuần.

Chạy tới không chào hỏi.

Giống như là hạ quyết tâm, bắt lấy bả vai Diêm Danh, đối miệng của y hôn lên.

“Ông chủ, tôi thích anh.” Mập mờ một bên hôn một bên nói.

Diêm Danh mặc dù có chút giật mình nhưng không có giãy dụa.

Híp mắt nhìn lông mi Quách Hiểu Văn, thật dài, nụ hôn không có chút kinh nghiệm thậm chí có thể nói là kĩ thuật hồng bét.

Tất cả đều lọt vào tầm mắt Giao Thần.

Giao Thần không phải người biết uống rượu, bắt quá với công việc không thể nói không động.

Hiện tại ngồi tại trong quán rượu một chén lại một chén.

Phẳng phát như học Trương Văn Xuyên nâng cốc uống như uống nước.

Bởi vì không phải cuối tuần, trong quán rượu người không nhiều, tự nhiên Giao Thần xuất hiện.

Người say trong quán bar những năm gần đây không nhiều, nhất là loại người có địa vị giống như Giao Thần.

Càng không có khả năng buông thả bản thân.

Không phải Giao Thần muốn chọn quán bar, hẳn cốt yếu là muốn say.

“Có thể tâm sự sao?”

Trong thoáng chốc một bóng người mơ hồ ngồi lại bên cạnh Giao Thần đã say không biết trời trăng gì.

Giao Thần ứng phó cười cười.

Cảm thấy nữ nhân bên cạnh cũng cười cười.

Cảm thấy nụ cười này rất đẹp, Giao Thần nâng chén, lại cười cười.

“Thế nào? Thất tình?”

Thanh âm đối phương rất mềm mại, thế nhưng lại thiếu đi phần nào trí tuệ.

Cách bắt chuyện có thể dễ dàng đoán được câu tiếp theo.

Hướng hồ Giao Thần căn bản cũng không phải thất tình, câu nói này bình thường nghe được Giao Thần sẽ cười ra, sau đó mặt lạnh cự tuyệt.

Nhưng là hiện tại...

Giao Thần vẫn đứng lên kéo tay đối phương đi khỏi quán bar.

Ngay lúc lúc lắc lung lay đi ra, một tay chống đỡ bả vai Giao Thần đi xuống cầu thang.

Mặc dù nữ nhân không có đầu óc, bắt quá sự quan tâm này Giao Thần có thể chấp nhận.

Hắn vì vị nước hoa trên người nữ nhân mà trở nên có chút kỳ quái.

Quay đầu ngửi ngửi mùi vị nữ nhân.

Nữ nhân cười cười. “Thơm không? Cái này gọi độc được.”

“Nguyên lai là độc được, độc được có thể khiến mình thấy tê liệt sao?”

Lúc này bắt đầu mưa, mặc dù không lớn, nhưng vẫn khiến nữ nhân đỡ Giao Thần bước nhanh hơn.

15. Chương 15

Trương Văn Xuyên tự nhiên cũng đang uống rượu, đêm nay hắn không đến chỗ Diêm Danh.

Diêm Danh càng không có khả năng đến chung cư của hắn.

Ngay tại căn hộ quanh quẽ này, Trương Văn Xuyên nhìn điện thoại trong tay vừa uống rượu vừa ngẩn người.

Hiện tại đã là 12h đêm, Trương Văn Xuyên mới để ý bên ngoài trời mưa to.

Cùng với tiếng sấm âm ỉ làm cho tâm tình người ta cũng buồn bực theo.

Nói thật, Trương Văn Xuyên rất muốn đi tìm Diêm Danh.

Hung hăng uống rượu, thoải mái làm tình.

Diêm Danh không giống người thường, chưa từng hỏi Trương Văn Xuyên bất cứ chuyện gì, cũng không quấy rầy hắn.

Tuân thủ rất tốt ước định hai người.

Từ lúc bắt đầu Trương Văn Xuyên lo lắng cho đến khi thành thân quen như bây giờ.

Hắn không thể không thừa nhận, Diêm Danh là một pháo hữu ăn ý đến đáng sợ.

Pháo hữu hai từ này khiến Trương Văn Xuyên lại nhấp một hộp rượu trong ly, cảm thấy hơi cay trong dạ dày xông lên liền thả cái ly xuống.

Tiếng gõ cửa phá hủy khoảnh khắc bình lặng

Trương Văn Xuyên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cũng không có đi mở cửa.

Không biết vì sao, đột nhiên tiếng đập cửa vang lớn.

Trương Văn Xuyên cau mày ra mở cửa.

Mở cửa một cái Trương Văn Xuyên ngẩn người.

Đối phương một thân nước mưa ướt đầm dề đứng ngoài cửa, một bên dùng tay lau mặt một bên chuẩn bị đưa tay tiếp tục gõ.

Y phục ướt đầm dính ở trên người, nhìn qua rất đáng thương.

Đối phương cũng bị giật mình khi Trương Văn Xuyên đột nhiên mở cửa, sau khi kịp phản ứng lắc lắc nước trên tay.

Trương Văn Xuyên mở cửa quay người đi vào, cầm cái khăn lông ra đắp lên đầu đối phương.

Tiến đến lau lau.

Giao Thần bị đối phương lôi kéo đến trong phòng.

Trương Văn Xuyên chuẩn bị tìm chút quần áo sạch cho đối phương.

Đột nhiên cánh tay bị bắt lấy.

Đôi môi lạnh lẽo kia liền dán lên.

Trương Văn Xuyên hiển nhiên bị kinh hách, thậm chí có chút run rẩy.

Nửa ngày sau đối phương mới mở to mắt Trương Văn Xuyên, biểu tình lãnh đạm.

Mà Trương Văn Xuyên từ đầu đến cuối đều không nhắm mắt.

“Tôi không phải đồng tính luyến ái, mãi mãi không phải.” Nói xong ôm Trương Văn Xuyên khóc lên.

Trên thân truyền đến mùi nước hoa nhàn nhạt...

Hồi ức mười năm trước, Trương Văn Xuyên chính là một sinh viên vừa tốt nghiệp, ý vào trong nhà mình mở công ty, hẳn là có thể thoải mái mà vùng vẫy trong giới.

Bất quá khoảnh khắc khi gặp Giao Thần.

Trương Văn Xuyên không có mục tiêu, không có kế hoạch, không biết chính mình muốn làm gì.

Giao Thần lúc ấy cười nhiều hơn hiện tại, tự nhiên không có thành thực ổn trọng như bây giờ, bất quá sức hút từ đầu đến cuối không hề suy giảm.

Thời điểm Trương Văn Xuyên phát hiện mình yêu Giao Thần.

Là khi hắn cầm tấm bằng đại học năm thứ năm của y

Vào lúc sờ lên tấm bằng kia, Trương Văn Xuyên cứ có cảm giác như đang sờ lên khuôn mặt của Giao Thần.

Nghĩ đến thân thể của hắn, phía dưới càng lúc càng phát nhiệt.

Lúc này Trương Văn Xuyên cố nhịn xuống gờ tay về phía Giao Thần, ôm chặt lấy đối phương.

Rốt cục không cách nào nhẫn nhịn mãnh liệt hôn lên cổ Giao Thần, hôn lên mặt cùng bờ môi băng lạnh của hắn.

“Vì sao...” đến tận khi hô hấp khó khăn mới dừng lại

Tay vẫn ôm siết lấy Giao Thần

Giao Thần không nói lời nào.

Bởi vì khóc đến mũi không thông, cổ họng khàn khàn, nói không nên lời.

Ngay cả Trương Văn Xuyên cũng bị cuốn vào trong bầu không khí đó không muốn buông ra.

Giống như chỉ cần nói lỏng vòng tay là người sẽ biến mất.

Không cảm giác được quần áo ướt đầm của đối phương, ngược lại Giao Thần lại cảm thấy từng đợt nhiệt độ nóng bỏng từ Trương Văn Xuyên truyền qua.

“Ta rất sợ...vô cùng sợ...”

Giao Thần run lợi hại hơn, bình thường là bởi vì lạnh, bây giờ là bởi vì lời muốn nói.

Lúc này hắn cũng ôm thật chặt Trương Văn Xuyên, hai người trong phòng ngoại trừ ôm cái gì không tiếp tục làm.

“Tại sao chứ... tôi không hiểu...” Trương Văn Xuyên lúc này thanh âm cũng biến thành khàn khàn.

Hắn xác thực không hiểu, từ lúc Giao Thần trốn tránh mình tới khi một mặt oán khí, đến bây giờ lại khóc đến thê thảm như vậy.

Hắn không hiểu gì cả.

“Ta sợ khi chúng ta chia tay, chúng ta cái gì cũng không còn...” Sau khi nói xong Giao Thần nhắm mắt lại tựa ở trong ngực Trương Văn Xuyên ngủ thật say.

Giống như tác dụng của cơn bão bây giờ mới phát tác.

Buổi sáng mặt trời tới rất liệt, cũng không có nóng xuất mồ hôi.

Trương Văn Xuyên tỉnh rất sớm, hắn đối với rượu đã sớm thích ứng, đồng hồ sinh lí lại càng chuẩn xác.

Nhìn Giao Thần mặc áo ngủ nằm trên giường, Trương Văn Xuyên ngẩn người.

Hai người liền thành thành thật thật mà ngủ, cái gì cũng không có phát sinh.

Cũng bởi câu nói tối hôm qua

Giao Thần ngủ rất say, có lẽ liên quan tới việc tối qua uống quá nhiều, còn có nguyên nhân nhiệt độ cơ thể Trương Văn Xuyên.

Hắn vẫn là quay người tiến vào phòng tắm.

Lúc đi ra Giao Thần còn đang ngủ, tối hôm qua khóc lóc quá thống khổ dẫn tới hai con mắt đang khép lại sưng đỏ lên cực kì dễ nhận ra.

Vén lại chăn cho đối phương, đi tới ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách.

Theo thói quen, Trương Văn Xuyên vừa lau tóc vừa kiểm tra điện thoại di động của mình.

Không có bất kỳ tin nhắn nào.

Tối hôm qua thất hứa, Diêm Danh giống như chẳng thèm quan tâm.

Trương Văn Xuyên không biết hôm nay có thể thuận lợi hoàn thành công việc không

Nhận ra chính mình chính là thất tình.

Hắn vuốt vuốt lông mày, tựa ở bên trong ghế sofa, ngón tay chậm chạp xoa lên mí mắt.

Sau khi xoa ra mấy giọt nước mắt, rốt cục không chế không nổi run lên.

Ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao mình lại yếu đuối như thế, một trận thất tình nho nhỏ liền giống như mất đi cả hồn phách

Đột nhiên điện thoại ồng ồng vang lên.

Trương Văn Xuyên trong nháy mắt hoàn hồn, hít mũi một cái, nhận điện thoại.

Hắn không có lên tiếng, chỉ muốn đối phương nói trước để mình có thời gian điều chỉnh cảm xúc.

“Alô, tôi là Diêm Danh, ở chỗ cũ chờ cậu, cần an ủi sao?”

Sau khi cúp điện thoại, Diêm Danh dựa vào cửa sổ rút một điếu thuốc.

Ay cầm thuốc có chút run.

Kỳ thật y sau khi gọi điện thoại xong lại cười khan hai tiếng, cảm thấy loại hành động này của mình buồn cười đến cực điểm.

Đêm qua bởi vì Trương Văn Xuyên thất hứa, y đi tìm đối phương, sau khi nhìn thấy thân ảnh Giao Thần dưới lầu thì kịp thời dừng lại.

Đêm qua Diêm Danh muốn làm.

Thời điểm vô cùng muốn làm, y đi tìm Trương Văn Xuyên.

Lúc thấy Giao Thần, Diêm Danh thật muốn quay về, dự định dứt khoát cho Quách Hiểu Văn một lời xin lỗi.

Nói mình tuổi đã cao còn tỏ ra thanh cao nâng giá.

Có một tiểu ca đẹp trai lại trẻ tuổi người nên cảm thấy vui mừng, không nên cự tuyệt.

Sau đó tốt nhất kéo cổ áo Quách Hiểu Văn sau đó dùng kỹ thuật hôn của bản thân làm cho đối phương cúi đầu xưng thần.

Thuận thế lăn giường lại càng tốt.

Mà không phải một đêm không ngủ đi hút một điếu lại một điếu.

Hiện tại loại suy nghĩ thoải mái, buông thả để làm tình không thể tiêu tán.

Cho nên mới chủ động mang theo tia thăm dò mà gọi điện thoại cho Trương Văn Xuyên.

Gọi xong có chút hối hận, mình quả nhiên lớn tuổi, còn ngày càng ngu đi.

Nếu Giao Thần đã chịu tiếp nhận Trương Văn Xuyên, như vậy mình ngay cả xuất hiện đều không cần thiết.
Bất quá...

Chỉ là một nháy mắt bùng lên ý nghĩ như vậy, Diêm Danh vẫn là gọi điện thoại.

Chỉ nghĩ rằng muốn thăm dò kết quả.

Bất quá đối phương không nói gì, cúp điện thoại.

Dự định hút xong điếu thuốc từ khách sạn rời đi, sau đó quyết định triệt để rời đi thành phố này, Diêm Danh hít sâu một ngụm khói.

Sau đó dập tắt tại cái gạt tàn thuốc.

Đứng dậy vừa mở cửa, một bức tường đen ập tới.

“Con mẹ nó anh làm sao mà biết được!” Trương Văn Xuyên cuồng loạn gào lên.

Một thanh nắm chặt cánh tay Diêm Danh, đem y đặt vào trong phòng, thuận tay ghim lên cửa.

“Tôi nói qua không muốn anh xen vào cuộc sống của tôi, cái gì cũng không cần hỏi! Chúng ta chỉ là quan hệ thân thể, vì cái gì.....”

Diêm Danh nhìn Trương Văn Xuyên, hắn hai mắt sưng đỏ, khó có được không có hơi rượu.

Hiển nhiên hắn còn chưa có từ trong xúc động bình tĩnh trở lại, nói không được thủy chung vẫn là nói không được.

Diêm Danh kéo cổ áo đối phương, đưa môi qua đặt lên một nụ hôn.

Chăm chú hút lấy môi của đối phương.

“Tôi cũng cần...” Thật là một chuyện đơn giản, Diêm Danh nghĩ vậy, liền cảm giác được đối phương kịch liệt đáp lại.

16. Chương 16

Trước kia Trương Văn Xuyên gặp Diêm Danh, đại đa số là nhắm đến không thể nhìn được mà tìm y để phát tiết.

Hắn đối với quan hệ thân thể với nam nhân này, căn bản không thể nào từ bỏ, cũng cảm thấy không thể so sánh cùng nữ nhân.

Nhất là thái độ lãnh đạm của Diêm Danh, ngày càng khác biệt so với Giao Thần.

Vì cái gì còn không buông tay, ngay chính Trương Văn Xuyên cũng không biết.

Chỉ theo bản năng lột bỏ quần áo Diêm Danh, dùng sức gặm cắn môi cùng cổ đối phương.

Giống như đây chính là Giao Thần, giống như hôm qua chính là mộng là huyền.

Phát hiện Diêm Danh mặc chính là áo khoác ngoài, chau mày dứt khoát xé cái nút nhừ.

Hai tay luồn dưới nách Diêm Danh, đem y bế lên, đi về phía trước mấy bước.

Ở giữa, Diêm Danh hung hăng ôm lấy đối phương, bắt trước gặm cắn mặt cùng miệng hắn, hạ thể đã cứng rắn đè trên bụng Trương Văn Xuyên.

Ngừng lại thở ra một hơi kề sát miệng nhau, Diêm Danh nhìn đối phương.

“Việc ngươi muốn làm với hắn đều có thể làm với ta”

Đồng thời hai tay cũng xé rách quần áo đối phương

Bất quá quần áo của Trương Văn Xuyên quá cao cấp, không thể xé hoàn toàn.

Mà ngược lại nơi lộ ra lại khiến Diêm Danh có chút ngoài ý muốn.

Có thể nhìn thấy thân thể Trương Văn Xuyên đây thật sự là lần đầu tiên.

Một lần này Trương Văn Xuyên lộ ra cũng là lồng ngực trắng kiêu như vậy.

Cho tới bây giờ Diêm Danh chưa từng thấy qua, mặc dù không hiểu kỳ, thấy được vẫn là cảm thấy ngoài ý muốn.

Lại là loại hình mà y thích.

(Anh có chắc không phải người tình trong mắt hóa tây thi không Diêm ca!=3=)

Cười khổ một cái, phát hiện toàn thân mình đã trần trụi.

Diêm Danh cảm thấy, chính mình luôn trần trụi trước mặt đối phương, mặc kệ là thân thể hay nội tâm.

Mà đối phương, thủy chung luôn khoác lên lớp quần áo, vĩnh viễn không thoát xuống.

Với tay định gạt ra dầu bôi trơn bị ép ra ngoài, còn chưa kịp làm, đối phương đã không kịp chờ đợi đem quy đầu dính vào.

Đột nhiên tích bất ngờ khiến huyết khẩu Diêm Danh dâng lên một trận đau nhói, thiếu chút nữa hô lên.

Mà Trương Văn Xuyên tức thì bị huyết khẩu co lại khiến tiểu Xuyên đau đến đỏ mặt hơi lạnh.

Diêm Danh bỗng nhiên một tay đặt trên lồng ngực Trương Văn Xuyên, một tay nắm chặt dương cụ của hắn.

“Cậu nghĩ làm cho hai cái của chúng ta đều đau chết sao?”

Mặc dù đang cười, nhưng lại là cười đến không được tự nhiên.

Nắm chặt gốc cự vật của Trương Văn Xuyên trong tay đã dính đầy dầu bôi trơn, bắt đầu chậm rãi trên dưới vuốt ve.

Nhẹ nhàng kéo một cái, đem cái cây gậy thô to chết tiệt của đối phương lôi ra khỏi hậu đình đã bắt đầu sưng đỏ của mình

Chậm rãi dùng tay bôi trơn toàn bộ cự vật

Trương Văn Xuyên thì gắt gao nhìn chăm chăm Diêm Danh, nhìn y hưng phấn mà sắc mặt trở nên hồng thắm.

Mỗi lần hoan ái, Diêm Danh đều cùng bình thường vô cùng khác biệt, gì cũng như gió mây nhân nhạ không thêm quan tâm.

Ngược lại khiến Trương Văn Xuyên cảm thấy bắt đầu hứng thú

Thừa dịp Diêm Danh nỗ lực phấn đấu với dương vật của bản thân, tay không tự chủ được mà sờ lên mặt đối phương.

Sờ một cái, khiến Diêm Danh sưng sờ, ngừng động tác trên tay nhìn đối phương.

Trương Văn Xuyên cũng sưng sờ, mình không phải nửa giờ trước còn khóc ròng ròng, bây giờ lại sờ lên mặt một tên trai bao rốt cục là muốn làm gì.

Diêm Danh lúc này khó có được cười cười, dùng tay chống đỡ thân thể trước ngực Trương Văn Xuyên người nhích lại gần, để quy đầu đã sưng đỏ của hắn vừa vận mật hợp đê vào trên miệng huyết của mình.

Đầu lưỡi theo tiềm thức liếm liếm đôi môi khô khốc.

Làm dịu tia cảm giác đói khát đang từ từ tuôn ra.

Trương Văn Xuyên nhìn hình ảnh trong mắt, đột nhiên tay dùng sức giật ra chân Diêm Danh, theo ánh đèn nhìn vào chỗ sâu trong bắp đùi y, đỏ đến phát nhiệt.

Bởi vì có cảm giác, thân thể mới có thể từ phản ứng tâm lý chuyển thành phản ứng sinh lý.

Cảm giác của Diêm Danh lúc này thực giống như một con thư cẩu* đang phát tình.

*c-h-ó c-á-i

Dày đặc hương vị phát tán ra, khiến Trương Văn Xuyên rốt cục không cách nào nhẫn nại, dùng sức hướng phía trước đỉnh một cái.

Cảm giác được một trận nhồi đầy ứ từ phía sau truyền tới, sau đó bộp một tiếng đụng vào trên mông Diêm Danh.

“Aaa.....”

Diêm Danh rốt cục nhận không được, rên rỉ ra tiếng.

Quả nhiên thân thể hai người phi thường phù hợp, Diêm Danh thật sự cảm thấy mỗi lần mãnh liệt khiến cho nội tạng y như thực sự bị đảo lộn lên.

Thở hổn hển mấy cái mới hơi bình phục.

Bất quá còn một người cũng hực sự không nhận nổi, Trương Văn Xuyên tất nhiên chẳng phải thân sĩ.

Một khi toàn bộ tràng đạo bị bôi trơn mở ra, liền quyết tâm cắm vào rồi co rút dương vật.

Nơi đó nóng rực khiến Trương Văn Xuyên cái gì có thể quên đều quên, tất cả giống như đi theo bản năng.

Hắn không để ý đến năng lực chịu đựng của Diêm Danh đã tới giới hạn, không cần để ý đến cảm nhận của Giao Thần, không cần phải để ý đến bất kì sự việc nào xung quanh.

Tình yêu chính là tình yêu, rốt cục chính là sự thỏa mãn của thân thể.

Nếu như cùng nhau viết ra câu đó, kia mới gọi là yêu.

Trương Văn Xuyên cảm thấy chính mình cùng Diêm Danh rõ ràng như vậy, cùng nhau đối mặt hết thảy, mới có thể kiên trì đến bây giờ.

Diêm Danh bị cái tên bốc đồng này đỉnh đến hoa mắt chóng mặt, đầu lệch về một hướng.

Khó có cơ hội cùng đối phương ở trên giường làm tình như bình thường.

Diêm Danh đành phải một tay gắt gao bắt lấy ga giường, không cho đối phương đem mình đỉnh đụng vào đầu giường.

Hai chân kẹp chặt lấy eo đối phương, cảm giác được trên cơ bắp rắn chắc của Trương Văn Xuyên đã phủ một tầng mồ hôi

Từ cơ bụng vạm vỡ mọc ra lông tơ chậm rãi kéo dài xuống dưới.

So với lông mao nhạt màu thừa thốt của Diêm Danh gọi cảm hơn không ít.

Đợi đến lúc Diêm Danh rốt cục có thể thích ứng, hai người đã trần trụi dính lấy nhau khó tách rời.

Trên giường điên cuồng quấn lấy đối phương.

Giường cao cấp vững trãi biết bao, lúc này cũng theo cử động điên cuồng của hai người chi chi nha nha kêu lên.

Ga giường dưới thân bởi vì mồ hôi mà thấm ướt từng mảng.

Editor: Máu mũi của trẫm, kiu giá, mau truyền thái y.....

17. Chương 17

Khi Trương Văn Xuyên tỉnh lại đã là chiều ngày hôm sau.

Sau khi hai người điên cuồng ân ái, Trương Văn Xuyên cơ hồ hao hết thể lực của mình.

Phát hiện bản thân đã không còn trẻ, làm sự tình của người trẻ tuổi quả nhiên vẫn là miễn cưỡng.

Dùng tay chống thân thể ngồi dậy, mắt nhìn đồng hồ.

Mới ý thức tới trên bàn nhỏ cạnh đầu giường chính là chiếc đồng hồ hắn đánh rơi tại nhà Diêm Danh.

Dây đồng hồ bởi vì thời gian dài đeo đã bị mài mòn đứt gãy, dây đồng hồ mới này hiển nhiên là có người đem đi sửa.

Cái đồng hồ này là Giao Thần đưa tặng, lại là Diêm Danh đi sửa.

Trương Văn Xuyên cảm thấy đau đầu.

Lại cảm thấy mình lớn bằng ngần này cứ đem mọi chuyện canh cánh trong lòng thật sự rất ngấy thơ.

Lập tức mặc vào quần áo đi về công ty.

Thư ký chờ ở trước cửa phòng làm việc một mặt do dự, Trương Văn Xuyên ngừng lại.

Trương đồng, Giao tiên sinh xin từ chức.

Trương Văn Xuyên sững sờ, mấy phút sau nhẹ gật đầu để thư ký rời đi.

Sau đó khóa cửa bên trong, dùng điện thoại gọi điện thoại cho đối phương.

Chuông vang lên hai tiếng thì đối phương nhận điện thoại.

“Vì cái gì?”

“..... Tôi muốn nghỉ ngơi hai tháng.”

“Sau đó thì sao?” Trương Văn Xuyên cảm thấy Giao Thần tại bên trong lòng mình đâm một nhát, đâm đến đau nhức.

Đối phương trầm mặc một chút, lơ mơ có thể nghe thấy thanh âm huyền ảo như ở sân bay.

“Cậu ở chỗ nào?!” Trương Văn Xuyên đột nhiên nghiêm nghị, đứng dậy cầm áo khoác liền xông ra ngoài.

Hắn muốn cứu vãn, hắn muốn cứu vãn một lần cuối cùng.

Mười năm yêu thương, hắn không nghĩ cứ như vậy kết thúc.

“Tôi ở sân bay, lập tức sẽ bay.” Đối phương cúp điện thoại.

Nhìn đầu bên kia điện thoại đã ngắt kết nối, Giao Thần ngẩn người, lập tức tiếng gọi của nhân viên từ quầy vang lên.

Diêm Danh cảm thấy đầu óc rõ ràng rất nhiều, giống như từ trong u mê tìm thấy một con đường.

Quả nhiên tình ái có tác dụng.

Diêm Danh hôm đó quả nhiên thức dậy rất sớm, thừa dịp Trương Văn Xuyên còn đang ngủ rời khỏi khách sạn.

Sáng sớm gió có chút lạnh, tính ra bọn hắn quen biết cũng gần một năm.

Thỉnh thoảng gặp mặt, giải quyết nhu cầu sinh lý của bản thân.

Sáng hôm đó thân thể Diêm Danh trong lớp quần áo luôn run rẩy, y cảm giác hai chân mình như nhũn ra, thể nhưng đầu óc lại thanh tỉnh.

Sau khi thanh tỉnh cảm thấy chuyện này nên trôi qua như vậy.

Y sẽ chủ động coi đây như một câu chuyện cười.

Mặc dù y muốn, nhưng y không có ý định phá hỏng tình yêu đơn phương của nam nhân kia.

Hoặc là nói tất cả mọi người đều hạnh phúc với tình yêu đơn phương

Y vẫn là nên về quán tính dưỡng thân thể

Thuận tiện hảo hảo xoa hai cái đùi cùng đoạn eo số khổ của mình.

Về sau Diêm Danh thiết nghĩ vẫn nên duy trì nếp sống sinh hoạt dành cho người già. =))))))))))

Chỉ bất quá mấy tháng sau này hắn trôi qua thực sự quá thanh đạm, không uống rượu không hút thuốc, bất luận thể nào cũng không chạm qua nữ nhân.

Thứ nhất, căn phòng nhỏ hẹp sau quán bar của y chắc chắn sẽ làm các nàng phản cảm

Thứ hai, y cảm thấy mình rất thích trạng thái cấm dục này.

Có lẽ dần dần y liền không cần tình ái, không cần dựa vào bán thân thể mà đổi lấy tiền.

Thời điểm nhớ lại, động tác pha rượu trên tay y cũng chưa từng ngừng.

Đưa ra chén rượu chứa chất lỏng nhạt màu, giao cho người ngồi đối diện quầy bar.

Đối phương phẩm rượu, cười đến rạng rỡ, lại đẹp mắt.

“Ông chủ lại phải đi pha rượu, sớm muộn quán cũng đóng cửa”

Diêm Danh cũng cười cười.

“Tôi vốn cũng chỉ mở làm chút sinh ý nho nhỏ, đóng cửa thì đóng cửa thôi.” Trong quán rượu âm nhạc cũng không du dương, luôn cảm thấy hết thấy đều thiếu một chút gì đó.

Bởi vì Diêm Danh có thiếu thốn chút đỉnh.

Quán rượu này í nhiều cũng lấy niềm tâm tình của y, liền thiếu đi một chút như vậy.

Có lẽ điểm này là người, người kia đã chiếm một vị trí trong y.

Bất quá Diêm Danh phủ nhận.

Phủ nhận cái gọi là tình yêu ở cái độ tuổi này.

“Còn muốn một ly sao?” Nhìn đối phương đã uống xong chén rượu, Diêm Danh mở miệng.

Đối phương sáng khoái đưa cho y cái ly.

Mặc dù không thể nào hoàn mỹ, loại dư vị này lại động lại cảm giác dị thường, lẽ nào là tâm tình của ông chủ này?

Diêm Danh lắc đầu.

Giờ bình rượu nhìn qua chất lỏng thanh khiết, thuận tiện xuyên thấu qua ánh đèn thưởng thức màu sắc huyền ảo của chất lỏng.

Xem như một loại hi vọng xa vời đi.

Vừa để chai rượu xuống chuẩn bị rót một chén cho khách hàng, liền phát hiện một người đứng trước cửa quán bar — Trương Văn Xuyên.

The end~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-y-lau-dai>